

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 1

Ročník LXVI

Leden/únor

Number 1

Volume LXVI

January/February

2018

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

Všem čtenářům přejeme veselé Velikonoce

OBSAH

Opět jen slovo pokladníka	6
Fotky ze sokolských akcí	7
Kulturní akce v Sydney	11
Krajanský vzdělávací program	12
„Soudní džihád“	13
To slavné slovo revoluce	15
O největším tabu	17
O sovětském myšlení	18
Historik a spisovatel V Vondruška	19
Nová vláda v Rakousku	20
In Memoriam: Marián Labuda	21
O pravici a nabídkách	22
Kdo chce zemi okupovanou...	24
Islám nepatří k Evropě	28
Hlavní odkaz listopadu 1989	31
Úspěch	32
Rozhodnutí Evropského soudu	33
Trumpův obtížný triumf	33
Dějiny na VHS a Večer setkání	36
100 let od Balfourovy deklarace	37
O duchu slovanském netradičně	38
Zůstali jsme sami	40
Od Rhodesie k Zimbabwe	41
Humor	44
Hádkový koutek	45

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada:

P Čermák, M Daňková

Telefon redakce:

02 9981 4765

Email:

petevasyd@hotmail.com

Věstník se též nachází na internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

7. 3. 2018

(Vždy první středa

v každém lichém měsíci)

NAŠE AKCE

Sobotní volejbal strana 46, **Pony Express & 100 let Československa** strana 10, **Prague Play Reunion** strana 43.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 46), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zaslání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$8, ročně to je \$48 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2017 celkem \$215, fond na údržbu Národního domu \$125. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání: od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2017 celkem \$8,757.26. To zahrnuje mimořádné \$3,588 za nové hlavní dveře a \$528 za opravu záchodů.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2018 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2018 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

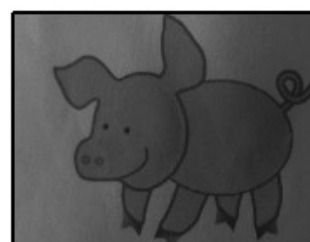
Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2017:

Kohout J&P	\$150	Řehulka S F	\$25	Bimr M	\$15
Roman M	\$50	Tichý V	\$100		

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

Vepřové hody 18.11. 2017

Přijďte
Pomáhat

Potřebujeme
Vás

Členská Sokolů a dobrovolníci!
Brigáda
na konci v Sokole
26.8.2017
v sobotu od 10:00 do 12:00 hodin
Sdružení občanských
Přátel a příbuzných u nás
i v cílovém o 10:00h.
Přijďte s sebou: pracovní oblečení, pracovní
kvalitní boty, rukavice, nářadí (včetně
čistících prostředků), a pokud možno, s sebou
doplňkové materiály (například
čistící prostředky).
**Akce Čistota
v Sokol Sydney**
Těšíme se na Vás,
Když se v Lee staly znovu kromě práce
tak začne i práci na celém zařízení

Velký dík malé skupině Sokolů, kteří uvedli
sprchy a nářadovnu opět do použitelného
stavu.

Mikulášská nadílka v sokolovně 10.12. 2017

CZECH-AUSTRALIAN-USA
PONY EXPRESS 2017-2018

TRAMPOVÉ A 100 LET ČESKOSLOVENSKE REPUBLIKY

★
SOKOL SYDNEY

★
Sobota 14. Dubna v 18.00 hodin

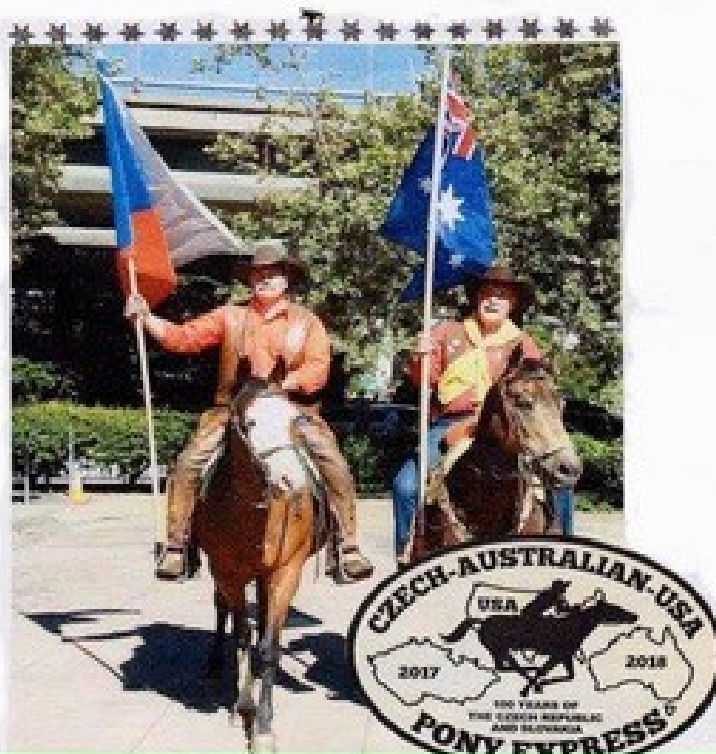
★
Pony Express a 100 let Československa

★
**Video záznam o putování pošty krajanů
Českou Republikou a USA**

★
**Moderátor Jindra Bilek a Jezdci Pony Express
Jim Swigart a Patrick Hearty
odpovídají na Vaše otázky**

★
k tanci a poslechu hraje skupina Kookaburra

★
**zábava občerstvení pivo
dobrá nálada a možná i tancovačka**

KULTURNÍ AKCE V SYDNEY ÚNOR – BŘEZEN 2018

AUSTRÁLIE 2018

Slovácko mladší

3.2. PERTH HUNGARIAN COMMUNITY HALL
 8.2. MELBOURNE SOKOL MELBOURNE
 10.2. SYDNEY CZECHOSLOVAK COUNTRY CLUB
 16.2. & 17.2. CANBERRA NATIONAL MULTICULTURAL FESTIVAL 2018

South Moravian Region
 MINISTERSTVO KULTURY
 CZECH REPUBLIC

Stand up
 Comedy Show

Petr Vítek
 presents

Na stojáka

v Austrálii

Iva Pazderková
 Lukáš Pavlásek
 Karel Hynek

MELBOURNE – Friday 2. 3. 2018 8:00pm
 Tower Hotel, 686 Burwood Rd, East Hawthorn
 Lístky Eva Jančík 0413 499 321

SYDNEY – Saturday 3. 3. 2018 7:30pm
 99 York St, Sydney - CBD
 Lístky Veronika 0420 300 863

ADELAIDE – Friday 9. 3. 2018 7:30pm
 Czechoslovak Club, 51 Coglin St, Brompton
 Lístky Jirka Švehlák 0411 479 517

BRISBANE – Saturday 10. 3. 2018 7:30pm
 Czechoslovakian Club, 25 Upfield St, Burbank
 Lístky Tony Holly 0434 369 400

BOOKINGS – www.trybooking.com.au/SKFD

Josef Zimovčák – český velopedista

10-ti násobný mistr světa v jízdě na vysokém kole, zakladatel nadačního fondu Na kole dětem. Na začátku 90. let za poprvé svezl na historickém vysokém kole. Držitel světového rekordu na 24 hodin (522 504 km, Brno, 1966), přepěl USA od západu na východ (4356 km za 27 dní, 1998), projel Tour de France v režimu profesionála (2005) stejně tak Giro d'Italia (2006) a La Vuelta (2007). V roce 2010 poprvé uskutečnil jízdu Na kole dětem napříč republikou, aby podpořil onkologicky nemocné děti. Od roku 2010 propíná každý začátek léta veřejná cyklotour „Na kole dětem“ napříč Českou republikou. V roce 2017 proběhl již 5. ročník. Peloton cyklistů v čele s Josefem Zimovčákem ujel za 11 dní 1 204 km a projel 365 obcí a měst v České republice. Během jízdy se cyklisté zastavili v partnerských městech a osobním příkladem, formou ověry a propagace předali široké veřejnosti odkaz: „My kdo máme štěstí, že jsme zdraví, musíme pomáhat těm, kdo ho mají méně.“ Nadace Na kole dětem pomáhá onkologicky nemocným dětským pacientům tím, že pro ně zajišťuje rekondiční pobyty po ukončení léčby a napomáhá tím dětem v návratu do normálního života.

Josef Zimovčák, kromě svých aktivit, zvláště v roce 1995 a 1996 na National Penny Farthing Championships v Evandale v Tasmanii a společně se svým týmem se v letošním roce rozhodl do Tasmanie vrátit. Tentokrát absoluje hlavní závod a s chlapci na věk také kategori nad 60 let.

Kromě závodů v Evandale projede na vysokém kole společně se svým týmem velkou část Tasmanie a to z Hobartu do Devonportu po východním pobřeží ostrova ve dnech 16.-27.2.2018. V Austrálii pak ve dnech 27.2. – 13.3.2018 absolvuje cestu mezi Melbourne a Sydney.

Svoji účastí chce v Austrálii upozornit, že sport a zdravý životní styl nám může pomoci překonávat i nestrachy nemoci.

Každý kdo bude chtít jeho myšlenky podpořit, tak se může k cyklistům na část cesty přidat či případně přispět do veřejné sbírky na účet Číslo účtu: IBAN: CZ13 0100 0001 0704 8441 0267, BIC: KOMBCZPP

Josef Zimovčák,
 český velopedista
 S úctou a přáním vašeho dobrého
www.nakoledetem.cz

NA KOLE DĚTEM
 CYCLING TO HELP KIDS

PRÁŽSKÉ AUTORSKÉ DIVADLO

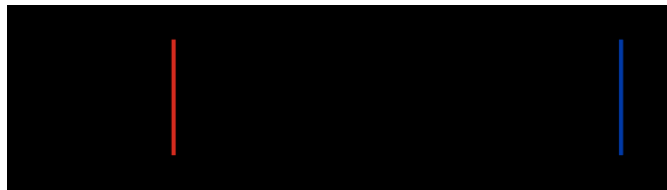
VOSTOŠ

AUSTRÁLIE 2018

9.3. PERTH HUNGARIAN COMMUNITY HALL
 12.3. MELBOURNE SOKOL
 15.3. CANBERRA CZECH CLUB
 16.3. SYDNEY CLUB YORK
 24.3. BRISBANE CZECHOSLOVAKIAN CLUB

OPERACE: LEVÝ HAK

MINISTERSTVO KULTURY
 CZECH REPUBLIC

Důležité informace a doporučení pro krajské spolky k úspěšné realizaci Programu podpory českého kulturního dědictví v zahraničí v r. 2018: Krajský vzdělávací program a výuka českého jazyka a literatury v zahraničí – tato část je v gesci MŠMT. Na jeho implementaci se kromě MŠMT podílí i Dům zahraniční spolupráce (DZS), příspěvková organizace MŠMT, a MZV.

1) Semestrální stipendijní pobyty

Stipendia jsou určena pro studenty z řad krajanů s přednostním zaměřením na následující obory: čeština pro cizince, dále dle kapacity jednotlivých fakult a úrovně češtiny uchazeče učitelství českého jazyka a literatury, historie, etnologie, dějiny umění a teologie. Jedná se obecně o obory související s podporou udržení a rozvoje znalosti českého jazyka a literatury. **Podmínkou účasti v programu je dobrá znalost českého jazyka.**

Podrobné informace jsou k nalezení na webové stránce:

<http://www.dzs.cz/cz/program-podpory-ceskeho-kulturniho-dedictvi-v-zahranici/studium-na-vs/> v rubrice *Kurzy a studenti*. K přihlášení je potřeba **vyplnit online formulář**.

Termíny pro zadání přihlášek do elektronického systému jsou:

- pro jednosemestrální studium **v zimním semestru** akademického roku 2018/2019 (září 2018 až únor 2019) **do 15. 3. 2018**
- pro dvousemestrální studium **v zimním i letním semestru** akademického roku 2018/2019 (září 2018 až červen 2019) **do 15. 3. 2018**
- pro jednosemestrální studium **v letním semestru** akademického roku 2018/2019 (únor 2019 až červen 2019) **do 15. 8. 2018**

Vyplněnou a vytisknutou přihlášku **včetně jedné kopie**, tj. **celkem 2 exempláře**, spolu s životopisem, lékařským potvrzením o způsobilosti ke studiu, podrobným studijním programem, kopií cestovního dokladu, **doporučením krajského spolku je třeba zaslat bez prodlení na ZÚ (nejpozději do 2 dnů po termínu pro zadání přihlášek do elektronického systému: viz výše).**

Po akceptaci příslušnou vysokou školou zašle MŠMT prostřednictvím MZV a ZÚ/GK vybraným stipendistům *Rozhodnutí o přiznání stipendia a potvrzení o ubytování*.

2) Čtyřtýdenní kurz českého jazyka pro krajanů v Dobrušce

Termín kurzu: 20. 7. 2018 – 17. 8. 2018

Jedná se o čtyřtýdenní letní kurz **určený českým krajanům starším 18 let**, žijícím v zahraničí, kteří se chtějí naučit jazyk svých předků nebo se v něm zdokonalit. Mají možnost se seznámit s českou kulturou a poznat část České republiky. Výuka probíhá pod vedením zkušených pedagogů ve skupinách podle pokročilosti jazykových znalostí. Pro účastníky kurzu je připraven bohatý mimoškolní program (besedy, exkurze, přednášky, celodenní výlety). Výuka sestává z celkem 120 vyučovacích hodin ve skupinách rozdělených dle stupně jazykových znalostí. Na závěr obdrží účastníci osvědčení o absolvování kurzu.

Termín pro zadání přihlášky do elektronického systému na stránce <http://www.dzs.cz/cz/program-podpory-ceskeho-kulturniho-dedictvi-v-zahranici/kurz-cestiny/>, rubrika *Kurzy a studenti*, je **do 15. 3. 2018**.

Vyplněnou, vytisknutou a podepsanou **přihlášku včetně jedné kopie tj. celkem 2 exempláře** spolu s **doporučením krajského spolku je třeba bez prodlení zaslat na ZÚ (nejpozději do 2 dnů po termínu pro zadání přihlášek do elektronického systému: viz výše).**

Prostřednictvím ZÚ/GK bude vybraným kandidátům doručeno potvrzení o přijetí. Nevybraní uchazeči se mohou stát náhradníky a případné dodatečné přijetí jim bude operativně oznamovat ZÚ na základě pokynu MZV, popř. přímo příslušný referent DZS (při nebezpečí z prodlení).

3) Dvoutýdenní kurz metodiky výuky českého jazyka pro vyučující z řad krajských komunit

Termín kurzu: 27. 8. – 7. 9. 2018

Kurz je určen **pro vyučující českého jazyka z řad krajanů**. Účastníci jsou rozděleni do dvou skupin: učitele u tradičních krajských komunit (*výuka dospělých*) a pedagogové v Českých školách bez hranic a školách podobného typu (*výuka dětí*). Účastníci absolvují dvoutýdenní intenzivní výuku metodiky s cílem zdokonalit a stabilizovat formy vyučování češtiny. Součástí kurzu je i návštěva odborných pracovišť, která mají vazbu na český jazyk a literaturu.

Termín pro elektronické vyplnění formuláře dostupného na webových stránkách DZS <http://www.dzs.cz/cz/program-podpory-ceskeho-kulturniho-dedictvi-v-zahranici/kurz-metodiky/> v rubrice *Kurzy a studenti*, je do 15. 3. 2018.

Vyplněnou, vytisknutou a podepsanou přihlášku **včetně jedné kopie tj. celkem 2 exempláře** spolu **s doporučením krajského spolku je třeba zaslat bez prodlení na ZÚ (nejpozději do 2 dnů** po termínu pro zadání přihlášek do elektronického systému: viz výše).

Vyjádření krajského spolku k žádosti svého člena musí obsahovat podporu a zdůvodnění účasti ve prospěch rozvoje výukových a kulturně-osvětových aktivit spolku.

Komise složená ze zástupců MZV, MŠMT a DZS rozhodne o přijetí do kurzu, poté vybraní kandidáti obdrží prostřednictvím ZÚ potvrzení o přijetí. Při výběru účastníků na metodický kurz výuky češtiny je rozhodující i následné uplatnění nově získaných znalostí.

Důležité!

- Rozhodnutí o přijetí či nepřijetí uchazečů do všech tří částí vzdělávacího programu bude učiněno komisí složenou ze zástupců MZV, MŠMT a DZS.
- Komise zástupců MZV, MŠMT a DZS se schází krátce po 15. 3. 2018, proto **na později dodané žádosti nebude brán zřetel**.

Vyžaduje-li to vízový režim mezi ČR a konkrétním státem, je účastník kurzu povinen zajistit si příslušné české vízum.

„Soudní džihád“

Neviditelný pes 19. 1. 2018 *Yves Mamou*

Jak francouzský justiční systém napomáhá islamistům

Když členové malé francouzské krajně pravicové nacionalistické skupiny Generace Identity (*Génération Identitaire*) obsadili rozestavěnou mešitu v Poitiers v roce 2012 a prohlásili, že slaví výročí bitvy u Poitiers (732 n. l.), v které Karel Martel porazil armádu Umajjovců (*Umayyad Caliphate*), čímž rozdrtil arabskou invazi do Francie, prokurátor Francouzské republiky okamžitě zahájil vyšetřování „*podněcování rasové nesnášenlivosti*“. Pět aktivistů bylo zatčeno, obviněno a tento měsíc podmíněně odsouzeno k jednomu roku vězení. Soud také zbavil čtyři z nich občanských práv (například práva volit) po dobu následujících pěti let. Navíc musí Generace Identity zaplatit pokutu 10 000 eur a čtyři aktivisté musí zaplatit 24 000 eur organizaci Francouzských muslimů (*Musulmans de France*), která je vlastníkem mešity a současně představitelem egyptského Muslimského bratrstva ve Francii. Pokud nebude pokuta zaplacená, aktivisté půjdou do vězení.

Právník Generace Identity Frederic Pichon řekl, že byl „*ohromen přísností rozsudku*“ a že soudní rozhodnutí bylo politické. „*Nemohu si pomoci, musím jej srovnat s těžko uvěřitelnou beztrestností v případě, kdy Femen způsobily poprask v pařížské katedrále Notre-Dame*“.

Pichon odkazoval na incident v roce 2013, kdy polonahé členky feministické skupiny Femen způsobily poprask v katedrále Notre Dame a byly obviněny z poškození zvonu a v roce 2015 byly pařížským odvolacím soudem zproštěny viny. Dva bezpečnostní pracovníci, kteří pachatelky vyvedli, dostali pokutu.

Tvrdý rozsudek proti krajně pravicovým aktivistům z Generace Identity by nicméně neměl být žádným překvapením. Francouzský soudní systém jednoduše aplikuje přístup, který praví, že novým nepřítelem společnosti není islamismus, ale tradiční fašismus extrémní pravice. Tento přístup, vypracovaný ministerstvem spravedlnosti a aplikovaný prokurátory, je založen na dvou předpokladech. První tvrdí, že navzdory faktu, že od roku 2012 bylo ve Francii zavražděno více než 250 lidí na základě islámského terorismu, neexistuje žádná islamistická válka proti Francii nebo jiné nemuslimské zemi. Islamističtí zabijáci jsou považováni za „*osamělé vlky*“ nebo „*duševně nemocné*“. Druhý předpoklad tvrdí, že pokud neexistuje žádná islamistická válka proti nemuslimům, všichni kritici islámu a islamismu neuplatňují svobodu slova, nýbrž projevují rasismus.

Popření islamistické války bylo do judikatury zavedeno v roce 2012 ministryní spravedlnosti Christiane Taubira, členkou kabinetu socialistického prezidenta François Hollande. Taubira obsadila ministerský úřad významným počtem členů Syndicat de la Magistrature, islámsko-levicové soudcovské unie.

Abychom pochopili, co představuje Syndicat de la Magistrature (SM): její hlavní tajemník, Laurence Blisson, řekla komunistickým novinám *l'Humanité* v roce 2015 po teroristickém útoku proti satirickému časopisu *Charlie Hebdo*: „*Čelíme extrémně závažným kriminálním činům, ale nečelíme válce*.“ Blisson byla také velmi aktivní na veřejných shromážděních, na kterých stranila islamistům typu Tariqa Ramadana, aktivisty a vnuka zakladatele Muslimského bratrstva, nebo zakladatele Sdružení proti islamofobii (*Collectif contre l'islamophobie*, CCIF) Marwana Muhammada.

Za ministryně Taubiry se stal François Molins, pařížský prokurátor, páteří boje proti teroristům a současně hlavním popíračem války. Molins předvedl obrovskou vynalézavost, kdy tentýž akt terorismu pokaždé definoval jinak: zabijáci se stávali „*ustaranými samotáři*“, „*osamělými vlky*“, „*mentálně nevyrovnanými*“ nebo „*radikalizovanými v poslední minutě*“. Jeden islamistický terorista se stal „*zelenáčem*“. Všechno toto zamlžování má zřejmě stejný cíl: popřít, že islamistický terorismus je koordinované hnutí a že islamističtí válečníci jsou většinou francouzští občané, zapojení do války proti vlastní zemi.

A pokud popřete, že terorismus představuje válku, musíte také logicky popřít, že teroristé jsou podporováni, ukryváni, přepravováni a financováni šedou zónou, kterou tvoří zdánlivě mírumilovní občané Francie.

Případ Jawada Bendaouda ilustruje přístup spočívající v popírání války. Bendaoud byl zadržen proto, že v jednom ze svých bytů ukryl dva členy islamistické buňky, která spáchala v roce 2015 teroristické útoky v koncertním sále Bataclan, několika kavárnách a na stadionu Stade de France a při nichž bylo zavražděno více než 130 lidí. Nejprve byl Bendaoud Molinsovým oddělením obžalován za spolčení s teroristickými zločinci při přípravě jednoho nebo více činů za účelem zranění lidí. Nicméně po třech měsících, kdy hněv veřejnosti opadl, byl Bendaoudův zločin terorismu překvalifikován na pouhé „*ukrývání pachatelů*“. Za první obvinění hrozilo Bendaoudovi 20 let ve vězení, za druhé pouze tři.

Další islamista, Kobili Traore, který na jaře 2017 zavraždil postarší židovku Sarah Halimi, byl okamžitě poslán do psychiatrické léčebny. Pro pařížského prokurátora nebyl tento islamista ani islamistou, ani antisemitou. Byl považován prostě za duševně nemocného zabijáka. Až zprávy expertů a veřejný tlak židovských médií přiměly pařížského prokurátora k přehodnocení obžaloby. Vrah Sarah Halimi bude u soudu čelit obvinění z útoku na základě antisemitismu.

V dnešní Francii je výsledkem popírání existence takové války „*antirasistické*“ hnutí. Kdokoli, kdo si dovolí klást otázky ohledně spojení islámu či islamismu s násilím a terorismem, riskuje, že bude doveden k soudu a tam souzen coby „*rasista*“.

Před rokem 2012 považovala francouzská justice „*rasismus*“ za těžko uchopitelnou záležitost. Většinu času se policejní okrsky zdráhaly registrovat stížnosti spojené s „*rasismem*“. Shledávaly celý koncept rasismu abstraktním a zdálo se, že nechtějí plýtvat časem na záležitosti, které je tak obtížné dokázat. I když okrsek zaregistroval stížnost, příslušná složka se nikdy nedostala k prokurátorovi. A když se přeci jen k prokurátorovi dostala, byla nejčastěji pečlivě zadržována úplně vespod hromady stížností.

V roce 2012 to ministryně spravedlnosti Christiane Taubira zcela změnila. Nařídila všem prokurátorům najmout „*diskriminační atašé*“, vyšetřovací soudce se specializací na případy spojované s rasismem. Nařídila také všem prokurátorům úzce spolupracovat s „*antirasistickými*“ organizacemi, což znamenalo těmi, které měly blízko k muslimským „*antiislamofobním*“ organizacím. V lednu 2015, kdy došlo k probuzení veřejnosti díky teroristickému útoku na *Charlie Hebdo*, nařídila Taubira všem francouzským prokurátorům věnovat zvláštní pozornost všem projevům rasismu v celé zemi. Její záměry byly bezpochyby správné, ale od té doby je jakákoli kritika nebo protest proti islámu či islamismu okamžitě podezřelá coby „*rasismus*“. Vláda, snad ze strachu z občanské války, začala bojovat proti antiislámským projevům nenávisti (*hate speech*).

Následkem toho začal ve Francii „*soudní džihád*“. Nejen procesy proti krajní pravici, ale také proti novinářům, spisovatelům, akademikům, sekulárním muslimům a každému dalšímu obviněnému z „*rasismu*“ na základě vyjádření obavy z islamismu, bez ohledu na to, jestli byla oprávněná či nikoli. Šířený celou řadou muslimských organizací, napojených na mocná (nemuslimská) „*antirasistická*“ sdružení, „*soudní džihád*“ postavil před soud lidi, kteří uplatňovali svobodu slova. Mnoho prokurátorů tak překročilo meze, které byly nutné k zabránění zneužívání či obcházení svobody slova.

Bude zajímavé sledovat, jak bude soud zacházet se dvěma islamisty, kteří v polovině listopadu 2017 pronikli do kláštera *Carmel de Verdun* ve východní Francii, kde jeptišky sloužily večerní mši. Islamisté křičeli a zpívali sůry z koránu v arabštině a vyzývali jeptišky ke konverzi k islámu. „*Pokud nekonvertujete k islámu, půjdete do pekla.*“ Do návštěvní knihy (*Golden Book of the Carmel*) napsali „*Allahu Akbar*“ (Alláh je největší). Později byli zadrženi policií. K soudu se pravděpodobně dostanou v dubnu 2018. Oficiálně jsou obviněni z „*psychologického násilí*“, za což jim hrozí až tři roky vězení a pokuta až 45 000 eur.

Autor je spisovatel a novinář žijící ve Francii, který pracoval dvě dekády jako novinář pro Le Monde. Právě dokončuje knihu „Kolaboranti a užiteční idioti islamismu ve Francii“, která bude vydána v roce 2018.

Překlad původního textu: „*Court Jihad*“: How the French Justice System Assists Islamists

Překlad: Radomír Bobek

Převzato z webu Gatestone Institute

To slavné slovo revoluce

Neviditelný pes 17. 1. 2018 *Luděk Frýbort*

K tomu, abychom někoho poslali před popravčí četu, není třeba soudního šetření. Takové procedury jsou jen buržoazní detail. Tohle je revoluce! Revolucionář se musí stát chladným strojem na zabíjení, motivovaným pouhou nenávistí. Musíme vytvořit kulturu popravčích zdí! (Ernesto Rafael Guevara de la Serna, zvaný Che)

Fenomén revoluce mě nikdy neděsil... přijímal jsem fyzickou nevyhnutelnost rukou od krve. (Václav Černý: Paměti)

Odlesky hořících měst na nebesích... melodie Marseillaisy a Carmagnoly doprovázené duněním děl, zatímco guillotina odbíjí čas... (Karl Marx)

Fuj tajbl, abych se tak decentně vyjádřil. Ale proč jsem sáhl k uvedeným citátům: zmínil jsem se v predešlých odstavcích o slovu v nepřilíš dávné minulosti hojně frekventovaném, *pokrok*. Kdybychom však mohli jeho hlasatelům nahlédnout hlouběji do duše, shledali bychom pravděpodobně, že je nebrali zvláště vážně. Spíš jim bylo užitečné svou obtížnou napadnutelností, jelikož kdo by chtěl být takový bídák, aby

měl něco proti pokroku, není-liž pravda; obrnivše se jimi, stali se nezranitelnými. Jim samým však bylo nade vše drahé slovo jiné: *revoluce*. Po důvodech nepátřejme. Nebylo žádných důvodů, aspoň ne vědomých a z rozumné úvahy vycházejících. Víc než teoretické poučky jim byly vodítkem jejich povahové sklony, nechuti a neúspěchy; již ne jeden jinoch spravedlivý se vrátil pod prapory revoluce, jelikož mu hrozila pětka z matematiky nebo že ho nechtěly holky. Jinak bychom se mohli ptát, proč revolucionář klade do popředí možných – i nemožných – řešení právě to, jež by k dosažení i nejoprávněnějšího cíle mělo stát až na samém konci, až po selhání všech ostatních, méně drastických prostředků. A i pak je hodno uvážení, jestli to vůbec stojí za to.

Revoluční zápal bývá prisuzován utlačenému, prostému, chudému etc. lidu, dělnictvu, proletariátu. To je legenda, mající máloco společného se skutečností; u zdroje revolucí bez výjimky stává člověk nechudý a také neprostý. Náležitá k vyšším společenským vrstvám, inteligentní, vzdělaný, není však psáno, že kdo je inteligentní a vzdělaný, je zároveň i rozumný; jeť rozum a inteligence, jak se říká po německu, dvoji pár bot. Je otřesné, jaká náklonnost k samoučelnému násilí někdy vězí v intelektuálních hlavách. Dohlédneme-li k jejímu kořeni, najdeme netrpělivost s lidským stádem, příliš pomalu krácejícím vstříc svému štěstí, a s tím spojenou obrovskou chuť ovládat, komandovat, semo tamo postrkovat. Jelikož to přirozené uspořádání společnosti neumožňuje, baží radikálové po jeho svržení, protože jinak by svého cíle nedosáhli. Je třeba hlubokého pohrdání člověkem a nevíry v jeho schopnosti, aby se někdo stal revolucionářem, rozhodl se jedním rázem rozvrátit a zničit plody tisíciletého lidského usilování. Chorobné záliby ve zkáze je třeba, aby v něčí hlavě převážila představa barikád a kouřících trosek nad úctou k lidskému životu a dílu. A obrovské domýšlivosti je třeba, aby někdo došel k představě, že výmysl jeho osvícené lbi dokáže postavit společnost a svět na správnější základ, než jaký mu dal vývoj tisíciletí.

Přesto se revolucionářům jejich dílo do značné míry zdařilo. Ne ani tak uskutečněním revolucí a vůbec ne jejich výsledky; ty byly a jsou bez výjimky žalostné. Zato se jim povedlo zposvátnit slovo *revoluce*. Pohlédneme, kolik náměstí a ulic, politických hnutí a stran v celém světě zdobí přízvisko Revoluční, jako by bylo označením čehosi záslužného a žádoucího, ne selháním srdce i rozumu. Nebývá někdy na škodu převést slavná a světem hýbající slova do běžného jazyka: obdržíme tak méně slavný, ale přesnější pojem *násilný převrat*. Sami cítíme, že je to medicína, již je záhodno užívat opatrně a jen když naprosto není vyhnutí. Jeden rozdíl tu ovšem je: převraty se na světě děly už od starší říše egyptské, kdežto revoluce teprve od asi posledních dvou set let. Od chvíle, kdy kohosi napadlo, jak užitečná jsou nepřilíš obsažná, avšak břeskne znivá slova.

Rozhlédneme se ne kdy, kde a za jak slavnými cíli se pořádaly revoluce, francouzské, Velké říjnové a všechny ostatní, nýbrž čeho dosáhly. Zjistíme, že zpravidla bídy a rozvratu; bylo-li před revolucí zle, bylo po ní ještě hůř. Je to pochopitelné. Vládne představa, že revoluce odstraňuje despocii či jiný zločinný, člověku nepřátelský systém; ale to je blud, jemuž může propadnout pouze ten, kdo sám ani půl týdne v žádné despocii nežil. Ve skutečných despociích revoluce nepropukají, jelikož se despotové dovedou postarat, aby jim nic takového neohrozilo. K provedení převratu, ba k prvnímu kroku přípravy je zapotřebí pořádného kusu svobody: revolucionáři se musí sejít, domluvit se, musí se rozšířit znalost data a místa, kde se shromáždí rozvášněné revoluční davы ... jak to chcete provést za podmínek, kdy se sejdou tři a čtvrtý je fízl? Kdy spiklence sbalí tajní dřív, než stačí dopít druhé pivo? Kdepak. Tyranie mohou končit všelijak, jen ne malebným pozdvižením revolučního lidu. Hovořme přesněji: máloco je opravdu revoluce, co se pod tou známkou prodává. Bezmyšlenkovitou oslavou toho slova se stalo, že se revolucí zve šmahem všechno, i přelom tak úřednický spořádaný jako přechod od blahovlnné habsburské monarchie k československému státu, i tak váhavě nedopečený jako sametová polovičatost. Skutečných revolucí se v běhu dvou revolučních staletí vyskytlo vcelku nemnoho. A kde se vyskytly, bez výjimky neodstranily tyranii, ale systém umírněný, ne snad ve všem všudy dokonalý, ale přesto neskonale lidštější, než co následovalo poté. Nicméně jsou dodnes mnohé národy pyšné na své revoluce a nazývají po nich veřejná prostranství. Je to, jako by hrbatý byl pyšný na svůj hrb.

Nechme však elegii a pokusme se určit, co slovo *revoluce* značí, i co naopak vůbec neznačí. Začneme od sebe: lze-li povědět něco pozitivního o naší až příliš sametové revoluci, pak především, že žádnou revolucí nebyla. Usilovala – ponechme stranou s jakým zdarem – o návrat demokracie, o návrat přirozených hospodářských vztahů, o návrat osobní svobody, návrat volného pohybu, návrat svobodné diskuse a hromadu jiných takových návratů, což ovšem nemá s revolucí nic společného. Revolucí, budme přesní, zveme opak: pokus o nastolení řádu zgruntu nového, k němuž není v dějinách příkladu; o utopii, již je určeno naráz odstranit všechnu chudobu, nerovnost, nespravedlnost a tucet dalších zel. Že při tom lítají jakési třísky, je možná politováníhodně, avšak nezbytné. V sametové revoluci, jak známo, nepadla facka, potvrzení toho, co bylo řečeno výše: v pokusech o návrat přirozených pořádků facky nepadají. V pokusech o nastolení umělých rájů teče krev potoky. Návraty ke ztracenému pořádku se mohou nepovést nebo se povést tak napůl; boje za pořádky nové, nikdy nebývalé, končívají tragediemi zákonitě. Příroda ani dějiny nemilují umělosti, což kdyby si zapsali za uši opravcové světa, lépe by bylo na Zemi. Avšak nezapíší, oni, věční majetníci Pravdy.

Revoluce, chceme-li zůstat u tohoto pojmenování, má své limity. Šest let je březí; co pak porodí, nejsou už dětské nemoci, ani přechodné záuční období, jak jsme se svého času utěšovali, nýbrž stav stabilizovaný, měnící se jen velmi ztěžka a pomalu; a mění-li se, není psáno v knihách nebeských, že k lepšímu. Druhá, rozhodující zkouška času ji čeká po dvaceti letech. Tehdy dozrává generace, svízele života v despcii na vlastní kůži nepoznavší, a mající tudíž sklon pokládat pamětnická varování za bajky senilních (čtyřicetiletých) dědků. Pozornost se obrací k jiným problémům, jiné krize zmítají světem, v porovnání s nimiž se někdejší patálie mohou zdát podružné, zapomnění hodné. Když se k tomu ještě probudí z mrákot pár starých pardálů z let, kdy revoluce byla mladá, a začnou tvrdit, že ten komunismus, nacismus etc. nebyl vůůůbec tak špatný, že odstranil nezaměstnanost nebo postavil dálnice, může všechno začít nanovo.

O největším tabu

Neviditelný pes 11. 1. 2018 *Vratislav Hlubuček*

V průběhu věků se na různých místech Země lidem čas od času dařilo, jejich populace se zvýšila a pak expandovali do volných míst planety. Tak byla v řadě vln osídlena i Evropa. Lidí přibývalo, ale jejich počet byl utvářen v biologické rovnováze. Tu tvořila schopnost se uživit a regulační faktory, kterými byly války a epidemie spolu s občasnými hladomory v důsledku přírodních pohrom. S rozvojem znalostí a výrobních prostředků lidí na Zemi přibývalo a k počátku letošního roku jich bylo už 7 556 678 500. Ale v době sametové revoluce to bylo jen 5 261 092 800. Přitom jedné miliardy dosáhlo lidstvo až v r. 1804. Každá další miliarda teď přibývá zhruba za 12 let. Navzdory tomu Evropa vymírá.

S rozvojem vědy a techniky se lidstvo snažilo omezovat nelitostné přírodní regulační faktory. S válkami se mu to tak úplně nepodařilo, ale u epidemií a hladomorů ano. Tím nejen otevřelo dveře nekontrolovatelnému nárůstu populace, ale také utlumilo přírodní výběr. Dnes přežívají i ti, kteří by dříve v důsledku genetických nebo jiných defektů nepřežili a tyto defekty dále šíří v populaci. Lidstvo ve svém vývoji dospělo i k altruismu, soucitu s trpícími. Proto bohatí pomáhají chudším a hladovým. Nejprve ve vlastní zemi, později a především napříč kontinenty. Ze zahraniční pomoci se stal velký byznys neziskových organizací. Vznikla vrstva idealisticky smýšlejících lidí, kteří poukazují na to, jak je krásné myslet na blaho příštích populací, na udržitelný rozvoj. Vymysleli vinu člověka na globálním oteplování, i když se fakticky nacházíme jen v teplejším mezidobí před další dobou ledovou. Uzavřeli mezinárodní dohody, jako tu pařížskou, dle níž se budou vydávat veliké částky na omezení růstu oxidu uhličitého v atmosféře. Je tato široká mediální kampaň opravdu ze zájmu o naše vzdálené potomky, nebo jde o to, aby firmy urvaly co nejvíce těchto státních peněz? Jsem v tomto ohledu dost skeptický. Navíc dosavadní snahy poručit větru a dešti dopadly žalostně.

Ale vraťme se k porodnosti. Lidé se v dobách obtížných snažili mít co nejvíce dětí, aby aspoň některé přežily a ve stáří se o ně postaraly. To s blahobytem v euro-

americké civilizaci pominulo, a proto vymíráme. Přetrvává to však v Asii, Africe a některých částech Latinské Ameriky, kde i přes zlepšené zdravotní a výživovací podmínky přetrvává velká porodnost. Má na tom podíl i mezinárodní pomoc. Zachrání sice malého obyvatele před smrtí, ale už mu nedokáže dát hodnotný život a vzdělání. Počet obyvatel roste, a když se doma neuživí, tak nastane to, co už mnohokrát v historii – stěhování národů, migrace. A teď nastává dilema mezi altruismem a pudem sebezáchovy. Zdá se, že pud sebezáchovy zatím prohrává.

Co tedy s tím? Zastavit migrující vlny zbraněmi je politicky i lidsky nepřijatelné, i když se to v historii praktikovalo. Zastavit mezinárodní pomoc a nechat působit přírodní regulátory? To by politická korektnost nepřekousla. S narůstajícím přelidněním roste i množství odpadů, které zamořují životní prostředí. Lidská sídla se stále více dostávají do kontaktu s divokou přírodou, což vede k přenosu mikroorganismů a novým nemocem jako *ebola* nebo horečka *nipah* či SARS. Nasytit hodnotně lidstvo je stále obtížnější.

Otázka přemnožení je ale specifická. Člověku můžete vytknout, že je hrubý, nevychovaný, alkoholik..., ale že se moc množí? Na to vám odpoví, to je moje věc, co je vám do toho. Množit se dosud patří mezi základní lidská práva. Zatím jenom čínská komunistická strana se s tím pokusila něco udělat, ovšem s nevalným úspěchem. Nepočítáme-li akci v Indii – sterilizace mužů za tranzistorák. Všichni ostatní problém registrují, ale mlčí, protože si s ním nevědí rady. Nikdo nechce být tím prvním, kdo se do rozlousknutí tohoto problému na mezinárodním poli pustí. I když president Trump se svým hnutím *America First* – Amerika především – dává jistou naději, že pud sebezáchovy není definitivně zašlapán.

Každý cítíme nějakou sounáležitost. Tu nejvyšší v rámci nejužší rodiny, pak k příbuzným, známým, kraji, kde žijeme, státu a Evropě. S každým stupněm intenzita sounáležitosti klesá a stává se formálnější. Je to od pradávna silný logický základní instinkt podmiňující přežití. Nic na tom nezmění ani globalizace, ani pravidla politické korektnosti. Občanem světa se cítím opravdu jen maličko, symbolicky, aby se neřeklo.

Bude-li přemnožení lidstva a nezbytná migrace nadále pokračovat, bude to mít vliv i na morálku, která je nepsaným předvojem zákonodárství. Není neměnná a vyvíjí se s reálnou situací. V dobách dobrých bývá přívětivá, v dobách zlých přísnější. Nerad bych, aby se mí potomci dožili střelby na hranicích a toho, kdy si budou moci pořídít dítě až po předložení úmrtního listu prarodiče. Proto jednejme včas, dokud naše činy nebudou muset být extrémní.

O sovětském myšlení

Neviditelný pes 10. 1. 2018 Zbyněk Petráček

Moskva hájí Koněva, ale hlavně svou verzi dějin

Leckdo si možná pomyslí, že rozmazávat spor o pomník maršála Koněva v pražských Dejvicích je zbytečné. Socha zůstane stát. Žádná relevantní politická síla ji ničit nechce. A protesty Moskvy vyšumí. Tak proč o tom psát? Důvody tu jsou. V jejich centru však nestojí samotný pomník, ale čtvrtěční otevřený dopis velvyslanců Ruska, Běloruska, Kazachstánu, Ázerbájdžánu a Arménie, který radnici Prahy 6 vyčítá „pokus o přepsání dějin“.

Kdyby hrozilo zničení či přesunutí pomníku, jeho obraně ze strany Moskvy a jejích spojenců by se nikdo soudný nedivil. Maršál Koněv ztělesňuje zásluhy Rudé armády na porážce nacismu i osvobození Československa. Proto by se odstranění pomníku skutečně dalo vykládat jako přepsání dějin. Ale jak už bylo řečeno, nic z toho nehrozilo a nehrozí. „Hrozí“ jen to, že radnice Prahy 6 chce informační tabuli u pomníku připomenout i pozdější neblahé činy maršála – to, že krvavě potlačil maďarské povstání v roce 1956; to, že za jeho působení v Berlíně se v roce 1961 stavěla zeď, i to, že zajistil zpravodajský průzkum před invazí do Československa v roce 1968. Právě proti těmto informacím protestuje Moskva.

Politici jako Miloš Zeman či Václav Klaus rádi zdůrazňují, že se dnešní Rusko často zaměňuje se Sovětským svazem. Že přece jde o zcela jiné státy. Na tom postřehu něco je. Ale působil by věrohodněji, kdyby se neodehrávaly takové akce, jako byl čtvrtěční otevřený dopis pěti ambasadorů (nebo jako byla v únoru 2014 v Bratislavě

účast ruského velvyslance na pohřbu Vasila Biřaka). Pokud Moskva nehájí samotnou existenci Koněvova pomníku, ale nedotknutelnost své verze dějin, pokud jí vadí i takový interpretační detail, jako je životopisná tabule u pomníku, pak sledujeme ryzí ukázkou sovětského uvažování. Je to uvažování, které tlakem vymáhá vděčnost za osvobození a odmítá jakoukoliv odchylku od Moskvou kanonizované verze dějin. Pamatujme si to.

Historik a spisovatel Vlastimil Vondruška

František Cinger, Právo

Hájil svobodu a víru i za cenu života

Za časů Jiřího z Poděbrad: 1461–1471, to je podtitul další části Husitské epopoje Vlastimila Vondrušky. Nejen o ní vypráví v následujícím rozhovoru.

Ve své Husitské epopeji jste se dostal v šestém pokračování k době Jiřího z Poděbrad. Co pro vás tato postava znamenala ještě před psaním románu?

Cesta k moci není nikdy cestou pravdy a lásky. Je to kombinace ctižádosti a odpovědnosti, provázejí ji skutky vznešené i takové, o kterých je lepší pomlčet. Tohle si prožil každý panovník, středověký i novověký, ty současné nevyjímaje. Snad jen s tím rozdílem, že míra ctižádosti a neodpovědnosti je dnes mnohem větší než kdysi.

Jiří z Poděbrad je panovník, který dokáže při psaní budit emoce. Je hrdý a pyšný, ale má i své lidské slabosti. Moc jsem se těšil, až se dostanu k jeho době, protože jsem si to vše mohl po jeho boku jako autor prožít.

Co z jeho aktivit považujete za hlavní?

Vlády se ujal v době, kdy měly Čechy cejch kacířské země, což byla tehdy nálepka snad ještě horší, než jakou dnes mají státy, které nectí Brusel a nechtějí přijímat uprchlíky. Velikost Jiřího z Poděbrad byla v tom, že dokázal obratně lavírovat a za nesmírně složitých mezinárodních i vnitřních podmínek udržet většinu z toho, co naši předkové vybojovali.

Proslulá jsou jeho slova, že on, jeho rodina a děti budou za svobodu země a víru bojovat i za cenu vlastních životů. Každý vládce myslí samozřejmě na vlastní prospěch, to není lidská nectnost. Podstatné je, aby současně myslel na svou zem a svůj národ. Jiří z Poděbrad byl na dlouhá staletí poslední vlastenec na českém trůnu.

Od smrti Jana Husa uplynulo půlstoletí. Měnily se generace husitských bojovníků. I vaše literární rodina Prokopů se proměňuje, starší odcházejí, nastupují mladí. Jak se dívali na boje svých otců?

Ta doba nebyla myšlenkově dekadentní jako ta dnešní. Tradice se stvrzovala krví a děti se dívaly s hrdostí na skutky svých předků. Nikoho nezajímaly řeči, zda náhodou někdo neporušoval práva sousedů. Rozhodoval výsledek. Život byl boj o místo na slunci. A víra – je jedno, zda v boha, ve vlastní národ či v úspěch – byla rozhodujícím kritériem.

V mé epopeji jsou děti vděčné rodičům, neboť všichni tehdy ctili zásady desatera. Vlastní štěstí spojovali s pevností víry a svobodou vlasti. A ona to není jen idea literární. Platí i dnes.

Nechci se dopouštět násilné aktualizace s dobou, kdy se papež snažil proti českému králi poštvat krále uherského. Není proč dnešní Brusel srovnávat se silou papežského vlivu. Ale jak se tehdy nejvíce projevovaly rozdílné zájmy jednotlivých království?

Tahle paralela je přesná, jen s tím rozdílem, že dnes se nebojuje za křesťanskou víru, ale za víru jakéhosi podivného evropanství, k němuž patří představa, že je třeba zničit téměř vše, co naši předkové vybojovali.

Papež chtěl v patnáctém století chránit dogmatickou podobu křesťanství, bojoval proti změnám víry, které vycházely z přání velké části evropského křesťanstva. Chtěl tedy konzervovat to, co už bylo neudržitelné.

Dnes je jiná situace. Brusel nic nekonzervuje, chce naopak bořit evropské tradice a vytváří ideologii, která naprosto nerespektuje dosavadní hodnoty. Není to snaha něco zlepšovat, je to snaha bezhlavě měnit civilizaci bílého muže. K těmto snahám se připojuje i současný papež. Žijeme v době bláznů, kteří chtějí zahubit vlastní dějiny.

Rozdělení českého národa bylo v minulosti hluboké. Jak se dařilo zasypávat pomyslné příkopy mezi jednotlivými, převážně nábožensky rozdílnými částmi společnosti?

Hluboké příkopy byly vykopány ve jménu ideologie, a stejně jako dneska nejsme schopni diskutovat s těmi na opačném břehu, neuměli to ani tehdy. Ale byla to katastrofa, takže my bychom stejnou chybu opakovat neměli. Tehdy tu nenávisť živili fanatičtí kazatelé, dnes jejich roli převzali aktivisti, nafoukaní komentátoři a sobečtí politici. Příkopy nekopou normální lidé, ale ti, kteří se pasují do role ochránců pravdy a ideologie. Na jejich zaslepenost však nakonec vždycky doplatí prostý lid.

Co považujete za největší výdobytek husitského hnutí?

České kališnictví stálo u zrodu evropského protestantismu. To je zásluha, kterou mu nikdo nevezme. I Martin Luther se odkazoval na Jana Husa. Protestantismus, to byl historický průlom do myšlení středověké Evropy. Nešlo přitom o ideologickou inovaci, ale o návrat do situace před IV. lateránský koncil. Narovnávalo se to, co papež a jeho věrní pokrývali. Byla to změna, která předznamenala novověk rozhodně významněji než objevení Ameriky.

Platilo i tehdy, že o majetek jde už na prvním místě?

Lidé chtějí vždycky zbohatnout, není to nic špatného. Od té doby, co byly vynalezeny peníze, neexistuje lepší způsob, jak odměnit úsilí a snažení. Jenže rozdíl proti dnešku tu přece jen je. Kdo nějaký majetek získal, věděl současně, že ho musí chránit. Ruku v ruce s tím tedy kráčela odpovědnost. V zemi, která ztratí svá práva, majetek nic neznamena. A proto se šlechta vždycky chovala odpovědně, navzdory tomu, že usilovala o majetek.

Co k nám z té doby promlouvá jako aktuální poselství?

Mírou svobody je právo na nesouhlas s vrchností a ideologickými dogmaty pánů. Pokud se tedy někdo cítí být Čechem, je to dar, nikoli xenofobie.

Na co se čtenáři mohou těšit v dalším dílu?

Poslední, sedmý díl vyjde na podzim roku 2018 a uzavře osud několika generací Prokopů, ale také obou bratranců, kteří čtenáře jako kronikáři celou ságou provázejí. Končit bych chtěl Kutnohorským náboženským smírem, který s definitivní platností uzavřel válku o kalich.

Nová vláda v Rakousku ... to jsou panečku změny!

Z Internetu

Žadatelé o azyl nebudou dostávat **žádné peníze**. Jejich vlastní hotovost bude při podání žádosti o azyl zadržena na úhradu nákladů (podobně jako v Dánsku a ve Švýcarsku). Skončí snaha o ubytování žadatelů o azyl v bytech; **ubytování budou v hromadných zařízeních**. Azylové úřady si budou **kopírovat obsah mobilních telefonů žadatelů**, aby s jeho pomocí ověřily identitu žadatele a to, zda vypovídá pravdivě o různých okolnostech (např. srovnáním zachycených lokačních dat s tvrzením žadatele o tom, kudy prošel). Osobám, které vycestují zpět do státu, z nějž „uprchly“, bude azylová ochrana ve zrychleném řízení **odňata**.

Odmítnutí žadatelé mají být důsledně **deportováni**. Azyl bude v souladu s původními mezinárodními smlouvami – oddělen od trvalé imigrace a periodicky bude **prověřováno**, zda stav ohrožení ještě trvá; pokud pominul, bude azylová ochrana ukončena. Žadatelé o azyl se budou muset **starat o vlastní domácnost** (tj. žádné úklidové a stravovací služby placené daňovým poplatníkem, jak je tomu např. i u nás). Nezletilé manželky budou **nuceně odděleny** od zletilých manželů. Při případném slučování **rodin nebudou akceptována** nezletilá manželství, nucená manželství a vícenásobná manželství. Kdo opustí Rakousko dobrovolně a za odměnu (*Rückkehrhilfe*) a následně se **ilegálně vrátí**, bude souzen za trestný čin (více méně ekvivalent našeho *maření výkonu úředního rozhodnutí*). Téma azylu a imigrace má zůstat jako **kompetence rakouského státu**, tj. odmítnutí evropských kvót. Sociální

dávky pro osoby, které obdržely azyl, budou **zastropovány** na poměrně nízké úrovni (aspoň vůči rakouským nákladům na živobytí), a to jak individuálně, tak na rodinu.

Přímá demokracie Nová koalice se zavázala postupně zavádět do rakouského práva prvky přímé demokracie po švýcarském vzoru. **Občané budou mít zákonodárnou iniciativu**: nasbírají-li 100 000 podpisů pod návrh zákona, bude muset být projednán v parlamentu se stejnou vahou a ve stejné proceduře, jako by jej navrhla vláda. Příslušní ministři budou mít povinnost se k němu vyjádřit.

S celostátními referendy se počítá jako se **závaznými**, pokud vítězná strana nasbírá dost hlasů (třetinu všech oprávněných voličů). Vyloučeny mají být mezinárodní smlouvy (*ústupek prezidentovi van der Bellenovi*). Pokud by parlament neschválil návrh zákona předložený aspoň 900 000 voliči, bude se nezávisle na jeho vůli konat závazné referendum.

Počítá se i se zajímavou „Hlavou 22“. Pokud by rakouský parlament odmítl schválit zavedení prvků přímé demokracii nezbytnou dvoutřetinovou většinou hlasů, bude o jejím zavedení vyhlášeno *zvláštní jednorázové referendum*, k jehož vypsání by měla stačit nadpoloviční většina hlasů v parlamentu.

Na experiment s přímou demokracií jsem velmi zvědav. Rakušané se Čechům podobají mentalitou daleko více, nežli Švýcaři. Rozhodně bude stát za sledování. (Vždyť jsme jim 300 let prznili rasu – je to tam samý Nowotny a Novak, hi-pozn. jf)

Dále bude prozkoumán a přehodnocen zákon o urážce náboženského cítění.

S tímto zákonem bylo v minulých letech spojeno několik kontroverzí. Elisabeth Sabaditsch-Wolff byla pravomocně odsouzena k pokutě 480 Euro za veřejné prohlášení, že islámský prorok Mohamed měl zalíbení v malých dětech (podle muslimské tradice přitom měla Aiša v době prvního manželského styku devět let, takže těžko její tvrzení označit za lživé). Helmut Griese zase dostal pokutu 800 Euro za to, že každý pátek při sekání trávníku posměšně jódloval a napodoboval volání muezzina. Džihádisté a náboženští extremisté budou vězněni **ve zvláštních odděleních věznic**, aby neovlivňovali jiné vězně. Má být vyvinuta maximální snaha o to, aby odsouzení cizinci vykonávali trest odnětí svobody **ve své vlasti**.

Islám Do trestního zákoníku budou doplněny příslušné paragrafy a **bude zcela zakázáno financování náboženských spolků z ciziny**. Islámské školky a školy budou v případě nedodržení závazných předpisů důsledně zavírány. (To je patrně reakce na loňskou studii vídeňských islámských školek. Ty jsou podle jejího autora důkladně infiltrovány salafisty a jinými radikály, kteří si tak vychovávají novou generaci fanatiků.)

LIDOVKY.CZ

5. LEDNA 2018

Ve věku 73 let zemřel slovenský herec Marián Labuda

BRATISLAVA/PRAHA Ve věku 73 roků zemřel v jedné z bratislavských nemocnic známý herec Marián Labuda. Informoval o tom server Aktuality.sk s odvoláním na zdroj blízký rodině. Do myslí diváků se zapsal mimo jiné jako řidič nákladního automobilu Pávek, který s sebou vozil závozníka Otíka ve filmu „Vesničko má středisková“, či z jiného filmu režiséra Menzela „Obsluhoval jsem anglického krále“.

Podle informací serveru tvnoviny.sk herec chtěl vyjet autem z garáže, a když do vozu nastupoval, ztratil vědomí. Jeho manželka okamžitě zavolala záchranku. Na pomoc jí přispěchal kolemjdoucí muž, který za asistence operátora záchranné služby začal umělce oživovat. V oživování ho pak vystřídalí záchranáři, ale bohužel neúspěšně, uvedl server. Herec dlouhé roky trpěl cukrovkou.

Labuda se narodil 28. října 1944 v Hontianských Nemcích. Vystudoval divadelní fakultu Vysoké školy múzických umění v Bratislavě. Po studiu nastoupil do Slovenského národního divadla. V roce 1968 spoluzakládal bratislavské Divadlo na korze, po jeho zákazu přešel do souboru Nové scény.

Nejvíce seděly Labudovi role komické až tragikomické, vypracoval se ale až k velkým dramatickým úlohám. Na herce byl poměrně malý, přesně to ale dovedl nakonec proměnit ve svou velkou přednost.

Od roku 1990 působil v činohře Slovenského národního divadla, pravidelně se ale objevoval i na českých scénách, mimo jiné v Národním divadle v Brně, Divadel na Vinohradech či Městském divadle Zlín. Jeho největší role pak možná přišla v komedii režiséra Jiřího Menzela se scénářem Zdeňka Svěráka „Vesničko má středisková.“ I díky výkonu Mariána Labudy byl snímek z roku 1985 nominován na Oscara.

V roce 2014 oznámil, že s herectvím končí, především díky zhoršujícímu se zdravotnímu stavu, který mu již neumožňoval odehrát celé divadelní představení. Sám ale říkal, že herec nikdy nekončí, pokud vyloženě nemusí.

Labuda byl s podezřením na mrtvici hospitalizován v červenci 2016, tehdy se ale obavy nepotvrdily a herec pobyl v nemocnici po necelý týden.

„V Čechách by mi na pohřeb přišlo lidí víc.“

Na hercův pozitivní vztah k Česku upomíná server teraz.sk. Slovenský Kruh přátel české kultury jmenoval neoficiálně Labudu velvyslancem slovenského herectví v Čechách. Sám Labuda to přičítal faktu, že československou vzájemnost hlásal dlouhé roky.

Malý ale nepřehlédnutelný. Mariána Labudu lidé v Česku milovali

Bylo to i na území České republiky, kde prošel jednou z nejvíce traumatizujících zkušeností ve svém životě. V roce 2005 nedaleko Velké Bíteše narazil na zledovatělé silnici do dvou žen, které nehodu nepřežily. Pro Labudu to skončilo podmíněčným trestem odnětí svobody na deset měsíců a zákazem řízení motorového vozidla.

Přesto choval k Česku velice vřelý vztah. V roce 2009 si v „talk show“ Karla Šípa dokonce posteskl, že má-li zemřít, pak raději v Česku. „Určitě by mi tu přišlo na pohřeb víc lidí,“ glosoval tehdy vztah Čechů k němu.

„Nenahraditelný,“ řekl o něm Kiska

Úmrtí populárního herce zasáhlo i řadu osobností slovenské politiky a divadla. Slovenský prezident Andrej Kiska uvedl, že Labuda byl neopakovatelný a nenahraditelný umělec. Měl nejen talent, ale i odvahu. „Ozval se vždy, když bylo třeba,“ uvedl na sociální síti facebook.

Kiska připomněl, že Labuda stál na tribuně i v listopadu 1989. „V době, kdy nebylo vůbec jasně, jak to celé dopadne,“ dodal prezident.

Premiér Robert Fico přijal zprávu o tom, že „nás opustil další z hereckých velikánů“, s velkým zármutkem. „Jeho herecké umění jsme všichni obdivovali v nespočetném množství slovenských filmů i na prknech, která znamenají svět,“ uvedl Fico. Také on zdůraznil, že Marián Labuda patřil k umělcům, kteří se „nikdy nebáli vyslovit svůj názor i na společenské a politické události a aktivně se podílel na formování svědomí společnosti“.

Herec Martin Huba podle serveru SME.sk řekl, že Labuda byl „neobyčejně citlivý člověk a ctěl život“. „Patří mezi ty vzácné lidi, kteří náš život nesmírně obohatili,“ poznamenal Huba. Další slovenský herec a také ředitel bratislavského Divadla Aréna Juraj Kukura označil Labudův odchod za velkou ztrátu. „Takových lidí, jako je Marián Labuda, si musíme mimořádně vážit,“ dodal Kukura.

Herečka Emília Vašáryová řekla, že Labuda byl jejím velkým přítelem a zpráva o jeho úmrtí ji velmi zasáhla. „Ještě před pár dny jsem ho nechala pozdravovat, jeho paní tehdy říkala, že je na tom obstojně. Jeho smrt tedy byla velmi náhlá; je mi to velmi líto, patřil mezi mé nejoblíbenější herce,“ poznamenala Vašáryová.

„Je to šokující zpráva, stalo se to velmi nenadále. Marián byl mým přítelem, hereckým partnerem a talent, na který se, doufám, nezapomene,“ připojil se k vyjádřením obdivu i zármutku další ze slovenských hereckých legend Milan Lasica.

O pravici a nabídkách

Neviditelný pes 5. 1. 2018 *Luděk Frýbort*

...úspěšný podnikatel, který se nezdržuje moralizováním, píše autor článku „Nová šance pro pravici“ ve 47. čísle nyní už loňského ročníku časopisu Respekt. Na rozdíl od pravice ale přidal (pan Babiš) ještě jedno velké lákadlo – vizi silného, efektivního státu, v jehož závětrí se voliči cítí silnější, a táže se: Dokáže pravice přijít s lákavější nabídkou?

Nemůže, odpovídám se vši rozhodností. Co se týká lákadel a svůdných nabídek, nikdo nemůže konkurovat tlučhubovství, a ze všech nejméně nějaká pravice, pokud je vůbec zřejmo, kdo je tím titulem míněn. Což by ještě... ale článek pokračuje zhruba takto: „Lidé chtějí silný stát, méně afér, rychlé a jednodušší rozhodování...“ Zkráceně řečeno despocii, která jediná může vyhovět požadavku silného, rychle a jednoduše rozhodujícího státu. Což lze zčásti chápat, byť i ne se ztotožnit: je demokracie sakramentsky loudavé zařízení, pořád jen samé řeči, dohady, jeden politik navrhuje to, druhý ono, a když se po dlouhých debatách přece na něčem shodnou, bývá to zase nějaký nemastný neslaný kompromis... to v diktatuře, ať osobní nebo jednopartajní, se bouchne pěstí do stolu a všechno jen tak lítá. Nicméně: tak byste to chtěli, milí občané a voličové? Po tom voláte? A třetí cesty někde uprostřed mezi demokracií a despocií není, jak ji hledali někteří blouznivci roku osmašedesátého, kdy země české také stály na hraně mezi touto dvojí eventualitou. Ale snad abychom si nejdřív upřesnili význam slova *pravice*, než od ní začneme vyžadovat lákavou nabídku.

Ať mi třeba někdo vyčte, že jsem zaujatý, ale pravicovost má mnoho co nabídnout: vyšší míru svobody jednotlivce, volnost disponování vlastními prostředky, stát pak úsporný, s pravomocemi omezenými na řešení problémů přesahujících možnosti osobní či obecní iniciativy. Společnost řízená pravicovými zásadami bývá občansky vyspělejší, a třebaže to leckdo nerad slyší, i solidárnější; stačí srovnat výnosy dobročinných sbírek v USA a v zemích řízených po socialisticku. Vyšší stupeň blahobytu je pak přirozeným součtem těchto aktiv. Jenže, kruť to jak kruť, je to společnost vymezující. I při nejlepší vůli zůstávají za jejím okrajem širší či užší vrstvy lidí z nejrůznějších důvodů neschopných vyhovět jejím nárokům: všelijak postižených, nenadaných, neprozíravých, i zase popletů a lajdáků, nebo prostě jen smůlou pronásledovaných. Z toho důvodu nelze žádnou společnost organizovat výhradně na pravicových zásadách, vždy je nutno do té polévky přidat něco levicových ingrediencí. Je otázkou a vlastně podstatou vši diskuse, kolik jich má být.

Jak patrně, točí se celá debata o nabídkách téměř výhradně kolem hodnot materiálních; hodnoty duchovní na tomto jarmarku na prodej nejsou, jakkoli hojně bývají inzerovány. Pokusme se tuto mezeru – to se ví, že ne úplně, ale aspoň zčásti – vyplnit. Byla řeč o lákavých nabídkách... proč, medle, musí být nabídka lákavá? Winston Churchill svého času nabízel svému národu krev a slzy, a národ jeho nabídku přijal. To ovšem bylo za války, kdy Anglii šlo o bytí a nebytí; v takovém postavení bývají národové ochotní přijmout i ne zrovna atraktivní nabídku. Dnešní situace není tak vyhraněná, rozhodování ale není o mnoho snadnější. Vzpomeňme si: vysocevážený pan prezident Zeman se před svou volbou obracel ke spodním desítkám milionů... trochu to přehnal, tolik spodní společenské vrstvy nečítají, ale polovinu populace nebo i něco přes ni určitě. Není obtížné si spodní miliony nadešít: něco pěkného jim slíbit, vyhrozit jim jakkoli imaginárním nebezpečím – v lidovém povědomí takových kolují spousty – a už se šikují v houf zčásti plný luzných nadějí, zčásti rozhněvaný a hotový rozštípat všechno na drobné třísky, kdyby se to ovšem smělo. Český prostáček je právě tak náchylný k řešení až třísky lítají jako jiní prostáčekové, na rozdíl od nich se to ale musí smět. Pak není k udržení, jak lze dokumentovat na příkladech z roku národní pomsty 1945. Co z toho plyne... jakmile se dají do díla spodní miliony, je malér nablízku. Jak si třeba počínati, aby nebyl?

Poměr spodních a nespodních vrstev je v každém národě dlouhodobě konstantní, s tím nic nenaděláme. Nemuseli bychom ale v jednom kuse velebit prostotu a lidovost, vyhlašovat ji za vzor národní ryzosti, jak je tomu v Čechách už od dob obrozenských. Ono tenkrát, pravda, obrozencům vzavším si za úkol vzkřísit jazyk a národ český, nikdo jiný než tovaryši, služtičky, čeledíni a drobní sedláčkové ani nezbyval; čas však pokročil o dvě staletí a pomalu bychom mohli od tohoto poněkud už fousatého schématu upustit. Určujícím prvkem jakékoliv společnosti je člověk spíš neprostý, hodnoty vytvářející; daří-li se mu jeho dílo, čerpají z něj svůj užitek i ostatní, tak bezprostředně se na tvorbě hodnot nepodílejí. Neříkám, že by společnost neměla pečovat o své chudé, nezaměstnané a jinak znevýhodněné; snad by jí ale mohlo zbýt trochu péče pro ty, kdož na sebe berou riziko podnikání. Neboť ztroskotá-li drobný podnikatel – navíc s nadosmrtnými dluhy na krku – ocitá se v nouzi hlubší, než v jakou může upadnout kterýkoliv nezaměstnaný (ten je aspoň na nule), péče se však dočká leda od bernáku. Zato péče důsledná, halíř neodpouštějící. A aby se nezdálo, že se vytahují na prostého člověka a sám přitom... oznamuji tímto,

že jsem oficiálně uznán nuzák, jelikož nedosahuji svým důchodem oněch šedesáti procent příjmového průměru své země, stanovených nevím kým za horní mez chudoby. Nebo aspoň nuzák dle takto stanovené definice. Drobátko praštěná definice, uznávám; kdyby měla platit, byl by občan blahobytné země s denním příjmem 50 US\$ politováníhodný chudák, kdežto obyvatel Bangladéše s 0,8 téže měny pyšný bohatec a kdoví jestli ne vykořisťovatel. Avšak zanechme pitomosti.

Nebo spíš nezanechme? Pitomost sem, pitomost tam, rezervoár chudoby může být pro šikovného tlučhubu zdrojem ohromné moci. Je chudoba věc relativní; s trochou nadsázky lze říci, že cítit se chudým může ve srovnání s někým ještě bohatším i sám Rothschild. Není proto nic zvlášť nesnadného nabulíkovat dostatečně prostoduchým lidičkám, že jsou vlastně chudí, ať je jejich příjem jakýkoliv. Podaří-li se zformovat je v masu, z masy v hnutí, rozšířit pocit (nikoli fakt) chudoby na co nejširší část společnosti, postavit se jí do čela co tribun a ochránce, zaplnit náměstí zlobně povykujícím davem... pak už se vliv, moc a peníze hrnou samy.

I buďme opatrní, vyhlašuje-li kdo nové, jednoduché, opletaček prosté metody státní správy. A to, i kdyby se držel v demokratických mezích; tím spíš, překračuje-li je bezostyšně. Použitelná řešení společenských problémů už vesměs někdo dávno našel; objeví-li se spásonoš s řešeními nikdy nebývalými, jimž jest určeno, aby jedním vrzem narovnaly šišatý stav věcí nasprávně, pak vezme, že se v jeho stínu vleče fenomenální průšvih, všech průšvihů futrál. Jako už tolikrát, ó Hospodine, jako už tolikrát! Nestačili hlasatelé revolučních změn, co jich zplodily dějiny nejméně posledních dvou staletí, Danton a Robespierre, Marx, Lenin a Hitler, musíme skočit na lep ještě dalším? S následky snad ne tak tragickými, zato dlouhodobými?

Ne tedy že bych oním výše zmíněným tlučhubou mínil pana Babiše, ó nikoliv, toho jsem dalek. Pořádnou paseku by ale se svými projekty a reformami nadělat mohl. Jak jednat v takové situaci... asi se rozhlédnout v minulosti. Podává dostatek příkladů idejí ohlašujících příchod dnů, kdy nebude už žádných béd, jak slibuje známá proletářská píseň, vyústivších však v lepším případě do šaškáren, v horším, ale nikterak vzácném, do maléru kyklopských rozměrů. Příkladů opačných je ztraceno málo, ale jsou: je jimi to, co se v bouřích času osvědčilo. Hledejme takové a pokusme se je aplikovat na problémy našeho času. Vše ostatní... jak pravil císař a král František Josef I.: *co nového, málokdy s dobrým bývá*. Všimněme si: *málokdy*, ne *nikdy*. Je tedy vymezen jakýsi úzký prostor, v němž se nalézá zdar, což je nadějně a povzbuzující. Najít jej není tak nesnadné, jak by se mohlo zdát: co se osvědčilo v minulosti, o tom lze s jistou rezervou předpokládat, že přízpůsobeno současné situaci se osvědčí i tentokráte. Hlasatelé metod převratných, vše bývalé a osvědčené překonávajících, padají na nosy s takovou pravidelností, že to vypadá na nějakou přírodní zákonitost; musíme si ale, kdyby čert na koze jezdil, rozbít nosy spolu s nimi?

Kdo chce zemi okupovanou nepřátelskými imigranty

Neviditelný pes 25. 1. 2018 *Benjamin Kuras*

Hovoří se o tom, že u nás je ohrožena západní „liberální demokracie“. Může být ale pro nás Západ vzorem? Například Marine Le Penová je stíhána za to, že na Twitteru zveřejnila fotografie popraveného amerického novináře Jamese Foleyho Islámským státem, včetně uříznuté hlavy. Ve Spojeném království byl pokutován muž, který veřejně četl vyjádření Winstona Churchilla o islámu. V Německu byl žurnalista Michael Stürzenberger odsouzen k šestiměsíčnímu podmíněnému vězení za zveřejnění (jinak z veřejných zdrojů dostupné) fotografie, na níž si jeruzalémský muftí Hadž Amin al-Hussejní podává ruku s Adolfem Hitlerem. Od 1. října platí v Německu zákon, podle nějž jsou sociální sítě jako Facebook, YouTube nebo Twitter povinny do 24 hodin odstranit ze svých stránek „kriminální obsah“, například „pomluvy“, a to bez ohledu na to, zda jsou zveřejněná fakta pravdivá, či nikoli. Pokuta může dosáhnout až padesát milionů eur...

Nejprve opravme několik nepřesností z těchto uvedených informací, které se široce traďují a opakují.

Prosím...

Předseda malé strany Liberty GB Paul Weston, s nímž se osobně znám, nebyl za citaci Churchilla pokutován, nýbrž zatčen, vyslechnut, po několika hodinách propuštěn a veškeré obžaloby zproštěn. Pozoruhodné na tomto případě však bylo, že udání za možné podněcování rasové nenávisti (či jak přesně zní paragraf, podle něhož měl být obžalován) nepocházelo od někoho takovýmto zločinem postiženého, nýbrž od pohoršené Angličanky, která už zřejmě citace Churchilla pokládala za trestný čin a zavolala policii, která Westona přijela zatknout s antonem a v počtu šesti uniformovaných. Vypovídá to víc o pomatenosti Britů, uchylujících se k uduvačství, než o čemkoli jiném. To bylo už v roce 2014 a ta pomatenost od té doby ještě zesílila a vtělila se do zákona o "hate speech", definované jako cokoli, co kdokoli jako nenávistný projev vnímá, a nevinu musí dokazovat obžalovaný.

Na fotografii, kterou zveřejnil Stürzenberger, není s jeruzalémským muftím Hitler, nýbrž nějaký gauleiter s hákovým křížem na rukávě. Stürzenberger byl absurdně obžalován za zveřejňování nacistických symbolů, které je v Německu trestné. Což samozřejmě nic nemění na faktu kolaborace arabských (a v tomto případě hlavně bosenských) muslimů s nacismem. Radil bych však nebrat právě toto jako paušální důkaz kolaborace islámu s nacismem. Proti německo-italsko-japonské Ose taky bojovaly tři miliony muslimů indických v uniformách britských a muslimů marockých v uniformách francouzských.

A teď k té „liberální demokracii“ – a omlouvám se, že na to musím zdlouhavě, aby se nám ujasnilo, co se vlastně děje...

Tak pojďme tedy k té stále omílané „liberální demokracii“...

Češi horující za obranu liberální demokracie zamrzli v 90. letech a nevšimli si, že ona ctěná liberální demokracie se v západní Evropě – ale taky v Kanadě a zčásti i v USA za Obamova prezidentství – mezitím přeměnila v cosi podobného socialismu s lidskou tváří. Rozdíl je v tom, že ten český se pokoušel směřovat od totality k demokracii, zatímco tento směřuje od demokracie k totalitě.

Ekonomicky to znamená rozšiřování státního sektoru, rostoucí procento státních zaměstnanců a osob přijímajících různé formy státní finanční podpory, subvencí a grantů. Takzvaný "welfare state" čili stát sociálního zabezpečení, často česky chybně překládaný jako „stát blahobytu“. Financuje se to částečně zvyšováním daní, ale z větší části dluhem. Ten u většiny západních zemí dosahuje takové výše, že jej nestačí splácet a půjčují si stále víc. Kdy ta bublina praskne a celá západní ekonomika se sesype, je předmětem spekulací, ale že se to nevyhnutelně jednou stane, se už nedá pochybovat.

Je v tom politický záměr, neboť čím víc lidí je závislých na státě, tím víc jich bude volit vlády, které je budou zabezpečovat. To nutí i původně konzervativní (nebo ekonomicky liberální) strany provádět zabezpečovací politiku, až se i ty nominálně pravicové stávají prakticky levicovými. Čili celé politické spektrum se posouvá doleva, a co bylo kdysi obyčejně konzervativní (tedy spoléhající na individuální odpovědnost nezávislejší na státě), se označuje za extrémně pravicové. A co bylo tehdy liberálně-demokratické, se dostává do područí extrémní levice, která se na to už půl století připravovala postupným pronikáním do institucí a posilováním takzvaných neziskových či mimovládních organizací (NGO). Dnešní „liberální demokracie“ je tedy politická struktura extrémní levice, vstřebávající i takové jevy, jako je ryze fašistické hnutí Antifa. Nalevo od ní už nic levicovějšího není.

S ekonomickou kontrolou státu přichází ruku v ruce i kontrola politická, kulturní, informační a vzdělávací. Tím se marxistická nenávist k samotné podstatě západní civilizace (individuální odpovědnost, absolutní svoboda slova, rovnost příležitostí bez zaručené rovnosti výsledku, malý stát) přesouvá z opozice do vlád. Ty se pak snaží konsolidovat moc globálně, v nadnárodních strukturách, jakou je typicky Evropská unie. A není to jen nějaké spiknutí několika stovek „globalizátorů“ (viz Bilderberg, Římský klub a podobně), nýbrž masivní hypnotizace milionů lidí podílejících se na výkonu jakékoli moci, od nadnárodní a státní, po lokální, mediální, justiční a edukační.

Zestátňování a znadstátňování společnosti se pak nemohou vyhnout ani velké korporace a nezbyvá jim než se připojit k zestátňovací a nadstátňovací hře politické a vzniká ekonomicko-politický systém, který bychom mohli nazvat „státní kapi-

talismus“ nebo „korporační socialismus“, podle toho, z které strany na něj hledíme. Ekonomická moc se přesouvá z rukou přirozeného kapitalismu velkého počtu organicky vznikajících a zanikajících středních a malých podniků (čili střední třídy) do rukou nadnárodních korporací kolaborujících s vládami a nadnárodními strukturami. Tak se miliardáři jako George Soros nebo Richard Branson (a stovky dalších) stávají kolaboranty nové totality, kombinující to nejhorší z kapitalismu s tím nejhorším ze socialismu (kromě – zatím – věznic a gulagů). A tak se taky díky této kolaboraci levicoví politici jako Blair nebo Clintonovi stávají multimilionáři.

Tak se, paradoxně, konzervativní pravice stává zastáncem nejen oné postupně vyvlastňované, šikanované a chudnoucí střední třídy, ale i těch nejnižších vrstev udržovaných na nejnižší snesitelné ekonomické úrovni kartelizací korporací. A tak se taky, ještě paradoxněji, naivní čeští „liberální demokraté“ bezděky a v hypnóze stávají kolaboranty nového totalitního systému, který sem teče tentokrát ze Západu, jenž už dávno není tím bezpečným a svobodným Západem, do něhož se v roce 1990 doufali vracet. Příčinou je sveřepá ignorance, až aktivní odmítání nechat se informovat. A nemylme se, nejde jen o systém, který teprve vzniká. Je už pevně nastolený ve všech západních zemích, s cenzurou, vylučováním ze zaměstnání, trestáním „neko-rektních“ názorů a zveřejňování faktů o excesech tohoto systému. Opozice proti němu, nebo jen odbočení od oficiální verze událostí a idejí, je znevažovaná nálepkami jako extremismus, fašismus, nacismus, v nejlepším případě „populismus“. Změny, které se projevily ve volbách uplynulého roku (Trump, posílení Geerta Wilderse v Holandsku, AfD v Německu, SPD v Česku, Svobodní v Rakousku) jsou procitnutí a revolta bezmocných – či přinejmenším „zbezmocňovaných“ – proti sílící absolutní moci tohoto totalitního systému.

Vy průběžně monitorujete islamizaci v západní Evropě. Jsou některé věci a události, na které byste chtěl naše čtenáře upozornit?

Jednak to, že tento totalitní systém, stále si lživě říkájící „liberální demokracie“, se spolčil s tou nejttotalitnější ideologií a nekrutější politickou praxí, jaká dnes ve světě existuje. Čímž dokazuje, že mu opravdu jde víc o totální zničení nenáviděné západní civilizace, než o její vylepšení a nápravu jejích chyb či vad.

Jednak bych naše liberální demokraty poprosil, aby si okoukli těch 57 islámských států (nemusí tam jezdit, internet jim dá dost informací) a vybrali si, kterému z nich by chtěli, aby se Česko za nějakých deset let podobalo, případně se do něj odstěhovali. Je-li to pro ně příliš vzdálené, tak alespoň nakouknout do některých západoevropských měst, jako některé čtvrti Londýna, Paříže, Bruselu a Berlína, nebo Malmö, Marseille, Birmingham (a opět jim k tomu postačí internet) a rozhodnout, kterým z těchto měst by chtěli, aby se za několik let podobala města česká.

Jednak bych jim poradil sledovat průběh islamizace v Německu, kde roční přírůstek počtu zločinů je z 92 procent páčán imigranty, kde počet hlášených trestných činů imigrantů přesahuje 200 000 ročně, kde policie odhaduje přítomnost nejméně 24 000 cvičených džihádistů z Islámského státu, kde vláda schválila „omezit“ a „legalizovat“ počet imigrantů na 220 000 ročně, kde cenzura informací o průběhu islamizace dolehla už i na internet s tvrdými pokutami, a kde státní televize vysílá dětské programy o tom, jak krásná světlovlasá německá maminka konvertuje i s dítětem na islám.

Podobně by se mohli informovat třeba o epidemii znásilňování Švédem muslimskými gangy ve Švédsku nebo o dlouhodobém zotročování a znásilňování desetitisíců britských puberťáček pákistánskými gangy. Nebo o desetitisících případech genitálního mrzačení děvčátek v Británii a Německu. O statistikách sympatií mladých evropských muslimů s Islámským státem a zákony šaría. O propočtech průzkumových firem jako Pew Research předpovídajících do roku 2050 dvacet až třicet procentní islámskou populaci v několika evropských zemích.

Taky bych jim doporučil zaznamenat, že EU nedávno vymyslela nový a mazanější systém vnucování imigrantů i těm zemím, které se migrantům dosud bránily, a premiér Sobotka jej za nás všechny podepsal. A pak bych se těch liberálních demokratů zeptal, jestli toto opravdu chtějí pro své děti a proč.

Jsou to všechno informace, které se dají s trochou péle dohledat na internetu, při větší lenosti stačí si přečíst moje knížky **Jak zabít civilizaci** a **Poslední naděje**

civilizace, i když od jejich vydání před rokem respektive dvěma se islamizace ještě zrychlila.

A v souvislosti s volbami bych doporučil všem Čechům zamyslet se, proč volí proti sobě. Předvolební průzkumy udávaly u 80 procent dotazovaných, že imigraci považují za jednu ze tří největších obav. A pak 90 procent jde a volí strany, které buď imigraci podporují, nebo jí nebrání, nebo je jim lhostejná, nebo k ní mají přístup obojaký. Podobně proti sobě se zjevně chystají volit nového prezidenta.

Dojde nakonec k Brexitu, nebo Mayová využívá jen zdržovací taktiku, jak to tvrdí britská europoslankyně Janice Atkinsonová?

Máme půldruhého roku po referendu a dodnes nevíme, jak vlastně bude Brexit vypadat, zda to bude kompletní odchod a dohoda podobná kanadské, nebo to bude odchod z celní unie, ale udržení jednotného trhu, nebo svobodná výměna zboží a kapitálu, ale ne občanů, a kolik to nakonec bude Británii stát. Z dosavadních jednání je jasné, že EU chce Británii vytrestat, až bude kvílet bolestí. Těž je jasné, že zneužívá kontaktů s britskými „zůstávající“, aby referendum ještě zvrátili. Čas hraje pro ně, jak odchází starší generace a dorůstá mladší, tak opakování referenda za pár let by mohlo dopadnout opačně.

Mezitím, navzdory předpovědím, britská ekonomika prospívá a počáteční náraz na libru se uklidnil. Čím dál víc Britů je přesvědčeno, že EU nikdy žádnou oboustranně výhodnou dohodu nenabídne a Británie bude muset odejít bez dohody. Svědčí o tom i to – a k troše optimismu inspiruje – že Mayová ustavila novou funkci ministra pro „Brexít bez dohody“. A už se objevují propočty, ujišťující, že na takovém odchodu Británie vydělá a EU prodělá. Kromě prý Londýna, kde si muslimský starosta nechal propočítat, že ztratí 30 000 pracovních míst. No právě, ti kdo je dnes zaplňují, se prostě vrátí domů.

Jak hodnotíte výsledek voleb v Rakousku a sestavení vlády ÖVP a FPÖ?

Zatím nejlepší evropský výsledek onoho procitání a revolty bezmocných. Jenže nevíme, jak dlouho potrvá, než prosákne do zavedených byrokratických struktur. Před několika dny ještě třeba rakouská policie zatýkala lidi mávajících izraelskými vlajkami na protiizraelskou demonstraci. Nevíme, jak se Rakušanům skutečně podařilo pohlídat si jižní hranice. Do jaké míry se jim podaří změnit migrační a náboženské zákony. Zato víme, že Trumpovi ještě po roce prezidentství stále podráží nohy onen „hluboký stát“ levicové „liberální“ byrokracie, jímž je celá Evropa včetně Rakouska prorostlá.

Které události a volby budou v Evropě letos klíčové?

Nepochybně březen v Itálii. Mrknul jsem na současné sondáže italských médií. Je tam jako ve všech italských volbách opět přezmatkováno. Kandiduje 11 partají, z nichž se budou muset sestavovat koalice, a už teď různí partajní šéfové jmenují jiné partajní šéfy, s nimiž by do koalice nikdy nešli. Ideologicky se spektrum dělí na středopravici, která vede s 39%, středolevici s 28% a komik Beppe Grillo s Hnutím 5 hvězd na 26%. Pak je tam ještě nějakých 6–7% nezávislých. Ty středopravice a středolevice se ještě dělí každá na 5 stran.

Jenže „pravice“ ještě neznamená u všech vyhraněnost vůči EU, prounijní je Berlusconiho Forza Italia s 18%, zatímco Lega Nord, Fratelli d'Italia a Noi con Italia (dohromady 24%) jsou eu-kritické. Pokračující imigrace se v sondážích bojí 66% Italů, většina stran by se asi shodla na kontrole migrace ve spolupráci s Libyí a za účasti italské armády, trestání pašeráků, ale ne na úplném zastavení. Takže to bude jeden z hlavních volebních námětů. Druhým bude možné vystoupení z eura, které mnozí pokládají za hlavní příčinu ekonomických problémů. A třetím bude směsice ekonomických problémů, jichž má Itálie plný pytel.

Co prezidentské volby u nás, na které už jste narazil? Zeman vs. Drahoš. Jiří Drahoš podpořil výzvu vědců, kde se například zmiňuje: „O imigrantech, lidských bytostech, se píše, jako by šlo o škodnou zvěř či parazity valící se do naší vlasti, aby vysávali sociální systém nebo rovnou vraždili a znásilňovali. Nebo: že všem, kdo v Evropě hledají útočiště, by mělo být zajištěno bezpečí a důstojné zacházení a muslimové jsou házeni do jednoho pytle s teroristy, a že v naší zemi je rozdmýchávána a všeobecně tolerována etnická a náboženská nesnášenlivost – dopříváním sluchu extremistickým hnutím“. Co si o tom myslíte?

Vrátil bych to k té sveřepé neinformovanosti, o níž jsem mluvil na začátku. Ta u pana Drahoše bije do očí a do uší. Neřídil bych se ani tak tou výzvou akademiků, která je 3 roky stará a za 3 roky se informovanost může měnit. Je však vidět, že u pana Drahoše se s návrhem na přijetí kvóty 2 600 migrantů nezměnila. Ne že bychom nedokázali tento počet vstřebat, kdyby šlo o dobře bezpečnostně prověřené, kulturně přizpůsobitelné a ekonomicky použitelné osoby. Problém je ten, že dokud se migrační toky (jak jim říká Lisabonská smlouva) nezastaví na nějakém udržitelném konečném čísle, přijetí jedné kvóty je precedensem pro přijetí jakéhokoli nekonečného počtu. Proto je nutné je dále odmítat ze zásady.

Velmi znepokojivé je i Drahošovo a priori prohlášení, že bude-li prezidentem, odmítne jmenovat vládu většinové strany se dvěma konkrétními řádně demokraticky zvolenými stranami. Což vzbuzuje podezření, že by si mohl ohýbat Ústavu podle svých politických předsudků.

V této volbě nejde o osobní styl, a dokonce ani osobní kvality kandidátů, nýbrž o budoucnost českého národa a zachování alespoň nějakých zbytků západní civilizace. Kdo chce nastolit totalitu „liberální demokracie“ ovládanou bruselským diktátem a okupovanou neintegrovatelnými migranty z nepřátelské a vražedné civilizace, bude volit kulantního a nikoho neurážejícího Drahoše. Kdo se chce dál bezpečně proplácávat nedokonalou demokracií, která je však dnes už svobodnější než většina západních zemí (jak zjišťuje každý, kdo žije částečně v obou), bude volit hulváta Zemana. Bude to v menší míře podobná volba jako mezi kulantním a strážlivým Chamberlainem a obhroublým opílčem Churchillem. Kam ta či ona volba vede, nás už historie poučila. Já vím, že to zní jako populistický kýč, ale někdy je potřeba sáhnout ke kýčovitému zjednodušení, aby se pochopilo, co se děje. Vláda islámu, která celou Evropu čeká, jestliže se imigrace úplně nezastaví, je horší než deset Zemanů, padesát Babišů a sto Okamurů.

Ptal se Lukáš Petřík, PL, 22. 1. 2018

Islám nepatří k Evropě Neviditelný pes 13. 9. 2017 *Tomáš Guttman* **Muslimové jsou opakem židů**

Populárním prostředkem při otupování odporu veřejnosti proti dovozu muslimů do Evropy je srovnání muslimů s židy. Připomenutí tragického osudu židů – kteří ve třicátých letech minulého století nenašli azyl před Hitlerem, a proto museli zahynout – má pochybovače přimět k tomu, aby se zastyděli a muslimy přijali.

Fakta však ukazují, že muslimové jsou pravým opakem židů. Arabština a hebrejšтина jsou sice semitskými jazyky, ale zde jakákoli podobnost končí. Například v před-hitlerovském Německu židé tvořili 0,5% obyvatel; okamžitě po zrušení ghett se zcela integrovali; část se pokřtila a část si v synagogách zavedla bohoslužbu připomínající kostel. Mnozí Židé se stali součástí německé kulturní smetánky, vytvořili vlastenecké básničky pro generace německých školáků a složili pro Němce nejpopulárnější melodie. Heine a Mendelsohn byli pro Němce tím, čím pro Čechy byli J. V. Sládek a B. Smetana. Malá část židů se sice věnovala protispolečenské činnosti ve formě revolučního podvracení, ale většina se chovala jako normativní občané. V každodenním životě byli židé k nerozeznání od Němců – v dobrém i ve špatném. Hitler se však rozhodl očistit „německou krev“ a evidoval i pokřtěné židy. Z okupované Evropy neměli židé kam utéci, protože neměli svůj stát, a Británie zakázala židům přístup do Palestiny.

Srovnejme s muslimy, kteří se nechtějí integrovat a navždy zůstávají nepřátelskou a násilnou skupinou se špatnou pracovní morálkou; navíc vnucují svou pokleslou kulturu nemuslimům. Zatímco židé neúspěšně prosili o možnost z Evropy uniknout, muslimové se do Evropy násilně stěhují, přestože je na světě 50 států, kde mají muslimové většinu, a 24 států, kde je islám státním náboženstvím. Mnozí při vstupu do Evropy ostentativně roztrhají dokumenty, plivnou úředníkům do obličeje a tvrdí, že jsou děti. Kdyby židé vykazovali zlomek muslimské zločinnosti, Hitler by to býval rád propagandisticky využil, ale jeho hlavním argumentem proti židům muselo zůstat jejich neproporcionální zastoupení v prestižních povoláních. Skoro jakoby za

trest dostalo Německo 5% násilných muslimů místo 0,5% přehnaně kulturních židů, ale to je sotva útěchou pro oběti holokaustu a pro slušné Evropany.

Srovnávání „islamofobie“ a „antisemitismu“ je podvodné. Již slovo „islamofobie“ je scestné a má za cíl delegitimovat oprávněný strach z islámu, o jehož sadismu nemožno zcela mlčet ani levicově zaměřená media, když přinášejí reportáže o sunnitech z ISIS nebo šiitech z Íránu. Slovo „antisemitismus“ je též nelogické, protože se snaží vražednou nenávist k židům prezentovat jako nedůvěru k nějaké semitské národnosti či jazykové skupině. Nenávist k židům, živená křesťany po celý středověk a využitá Hitlerem, nemá nic společného s odporem vůči muslimskému násilí. Židé se nesnažili obracet nikoho na víru a nepředstavovali pro Evropu nebezpečí, zatímco muslimové bezvěrci zabíjeli a dobyli velká území, na nichž znemožnili vývoj k západní technologii a demokracii. Hitler sám měl k islámu i k Arabům velmi pozitivní vztah; muslimové Hitlera podporovali a vytvářeli v Evropě jednotky SS. Hlavními nepřáteli moderního Izraele jsou dnes muslimové a světová levice; muslimští revolucionáři se často organizují pod socialistickým praporem, a pro marxistické teoretiky nebyl problém přestoupit na islám (např. Roger Garaudy). Hitler vydával tajné vražedné směrnice, ale ve veřejných projevech byl zdrženlivější než dnešní islámští politikové, kteří nutnost vyhlazení Izraele veřejně hlásají. S islámskými extremisty bez problémů spolupracují západní politické elity – ty, které se nejvíce ohánějí „nebezpečím antisemitismu“.

Co víme o islámu

Islám na dobytých územích nevytvořil mnoho pozitivního. V mocenském vakuu se arabský islám na začátku středověku rozšířil na jih od Evropy, absorboval fragmenty z rozpadlých kultur a využil znalostí podrobených národů. Kromě arabesek ve španělských mešitách a fragmentů antických znalostí, které se z jimi vypálených knihoven dostaly do Evropy, toho moc z minulosti připomenout nelze. Jaký je v arabských a islámských zemích dnešek? Každý, kdo má televizi nebo internet, ví, že arabský a islámský dnešek je peklo. Podle humanitních vědců, jako například arabistů či kulturních antropologů, však obyčejný občan nemůže arabskou či islámskou kulturu hodnotit, protože mu chybí hlubší studium a protože obyčejné denní zprávy mohou být zavádějící. To znamená, že zavádějící je záběr na Syřana, který vytrhává a pojídá játra druhého Syřana, stejně jako záběr na všechna syrská města srovnaná se zemí samotnými Syřany – ale kam tyto dokumenty zavádějí? Co chtějí humanističtí vědci, novináři a politici říci? Že oni sami ve vlastních médiích neukazují celou realitu? Že sice jejich politika přispěla k vzájemnému zplynování různých skupin v Sýrii, ale že v budoucnu se to vše zlepší? Třeba tak, že se tito Syřané přesunou do Evropy? Kolik semestrů humanitních věd musí prostý občan Evropy vystudovat, aby pochopil, že teror ve všech zemích, kde žijí muslimové, je jen zdánlivý a že pod špinavým povrchem se skrývá kouzlo *Tisíce a jedné noci*? Má prostý občan přečíst korán? To by se asi arabistovi nelíbilo, protože prostý člověk nalezne v koránu následující návody do života: „Za porušení přísahy vás Bůh nepotrestá“ (Súra 2, Kráva 225), „Nebuď přítelem nevěřícího, leda pro nějakou výhodu“ (Súra 3, Rod Imránův 28), „Nedělejte mír, když máte převahu“ (Súra 47, Muhammad 37), „Bij ženy“ (Súra 4, Ženy 34), „Jestliže se nevěřící obrátí zády, pak ho zabij“ (Súra 4, Ženy 91). Interpretovat značně zmatený text je nelehké, ale porovnání českého, anglického a hebrejského překladu mně ukázalo, že zmatenost je konzistentní a že nevznikla překladem. Mohamed text nadiktoval ve zvláštním stavu mysli a jeho stoupenci jej sepsali; po letech dokonce text rozstříhali a súry absurdně seřadili úplně v jiném pořadí – podle délky textu – a obdrženy mišmaš kanonizovali, čímž ještě více ztížili zachycení nějakého celkového smyslu. V každém případě dojde „prostý“ čtenář, ať již rolník, dělník nebo matematik, k závěru, že existuje korelace mezi zmatkem v islámské společnosti a zmatkem v prolistované knize. Další klasické texty by čtenáře v jeho závěru utvrdily, včetně knihy *Hadís* popisující Mohamedův život. Orientalista by samozřejmě tvrdil, že obyčejný člověk se v textu neorientuje.

Ani pozorováním muslimů v Negevu kolem mého bydliště jsem nezjistil nic, co by bylo v rozporu s obrazy, které poskytuje televize a internet a čtení koránu. Oni jsou prosti čehokoli, co by se blížilo evropské slušnosti či morálce. Muži zneužívají ženy a děti a nezřídka je z malicherných důvodů zabíjejí. Moje dcera pomáhala beduínským ženám, které se skrývají před svými rodinami, které je chtějí zabít (většinou se proti ženě spojí otec s manželem a bratrem); pohled do zákulisí jejich života odhaluje

čisté barbarství. Desítky let života v demokratické zemi nijak negevské Araby nezměnilo k lepšímu. S rostoucí životní úrovní rostou jejich požadavky a jejich agresivita, přibývá mešit a roste zahalenost žen. Samozřejmě, že život muslimů v islámských zemích probíhá mnohem drastičtěji než v Izraeli – o životě křesťanů v těchto zemích ani nemluvě.

Evropští muslimové jsou nástupci Hitlera

Profesionální humanisté upozorňují na nebezpečí populismu, který by mohl „vypustit z lahve džina rasové nenávisti“. Nejméně ostrým adjektivem pro tyto humanisty je „naivní“. Evropští muslimové zcela otevřeně mluví o dobytí ochablé Evropy zabíjením, oplodňováním a i demokratickými prostředky, a jejich bratři v bohatých islámských zemích je financují. Hrozby a násilí kombinují s diplomatickým jazykem, když to přináší ovoce, stejně jako Hitler. Místo Wagnera poslouchají skřípění muezzinů, ale chraplavé ampliony v arabštině se dost podobají Hitlerovým. Je ironické, že noví humanisté připravují cestu k moci Hitlerovým obdivovatelům a nástupcům ve jménu boje proti rasismu a antisemitismu. Ale takové paradoxy známe z knihy 1984 George Orwella, který chování socialistů, červených i hnědých, dobře zparodoval.

I po všech těch islámských útocích v New Yorku, Londýně a Paříži politicky korektní elity věří, že rasismus ohrožuje muslimy, kterých je na světě 1,5 miliardy a kteří ovládají rozsáhlá území. Je to pouhá naivita, když „hodní“ lidé vítají podvodníky a násilníky v Evropě, zatímco zcela ignorují utrpení tisíců lidí zraněných při teroristických útocích všude po světě, nebo když tito hodní lidé překrucují zprávy a cenzurují je? Ti, kteří teroru odolávají, jsou ignorováni (křesťané v Egyptě) nebo odsuzováni (židé v Izraeli).

Muslimové jsou dnes jediným zdrojem teroru ve světě; jenom kvůli nim musíme na letištích absolvovat hodinové prohlídky. Jestliže je islám vázán na nějakou etnicitu (Syřané, Afghánci, Somálci), je třeba se nebát tu etnicitu označit a bránit se proti ní. Avšak ony etnicity i sám islám nejsou samy – západní elity jsou na jejich straně. Pro Římany bylo jednoduché označit Kartágo jako nepřitele, neboť byli jednotní a nepřítel byl mimo Řím. Kartágem pro dnešní Evropu jsou ale hlavně politicko-korektní elity uvnitř.

Kartágo uvnitř Evropy

Kancléřka Merkelová řekla, že islám k Německu patří. Možná, že islám patří k Německu, ale ne k Evropě. Židé (a bohužel i antisemitismus) byli součástí Evropy od starého Říma, zatímco islám byl od svého počátku nepřitelem Evropy. Spojení „evropský islám“ je oxymóron, něco jako slova „nacistická demokracie“. Hledáme-li motivy u tak informovaných lidí, jako je kancléřka, nechce se věřit, že pouhá „naivita“ je odpovědí. Není možné nevidět určitou kontinuitu v životě Merkelové. Její otec, Horst Kasner, byl nacist a po válce jako jeden z mála lidí na světě dobrovolně odešel ze svobodného Západního Německa do totalitního Východního Německa. Byl evangelickým pastorem v komunistické zemi a volně cestoval na Západ. Samozřejmě si lze stěží představit, že nespolupracoval se Stasi. Tak jako byl Horst členem Hitlerjugend, Angela byla členkou komunistické mládeže, ale nespokojila se s řadových členstvím – byla členkou předsednictva této organizace. Spolupráci Stasi prý odmítla. Okamžitě po pádu komunismu ji do vlády přijal Lothar de Maizière, později usvědčený jako agent Stasi.

Jako příklad úpadku Evropy slouží také generální tajemník NATO, Jens Stoltenberg. Po komunistickém mládí u něho následovala socialistická dospělost v norské politice. Mimo jiné měl do roku 1990 kontakty se sovětskými diplomaty a dokonce bylo zveřejněno jeho označení v KGB „Steklov“. Nijak mu to neuškodilo. Mimo jiné též působil jako zvláštní pověřenec OSN pro změny klimatu, intenzivně se angažoval v odsuzování Izraele a na návrh Merkelové se stal v roce 2014 generálním tajemníkem NATO.

Výše zmíněná fakta se zdají fantastická, ale každý si je může ověřit na internetu, i když arabisté a další odborníci internet jako zdroj neuznávají. Těžce se odpovídá na otázku „co dělat“. Možná, že v západní Evropě je již pozdě na cokoli, ale Česko ještě může z vlaku vyskočit. Pravděpodobně jedinou nadějí pro svět jsou opět Spojené státy, i když jsou značně oslabené svým vlastním Kartágem uvnitř.

Co dělat?

Jako vždy, na tuto existenční otázku není jasná odpověď. Bylo by logické žádat migranty, aby se zřekli islámu. Ale co jim evropští úředníci místo jejich náboženství mohou nabídnout? Noví dobyvatelé jsou sjednoceni islámem, ale evropské elity se svého křesťanství a židovství bohužel vzdaly, všechna náboženství považují za stejně špatná; morálka a ani exaktní vědy pro ně nepředstavují důležité hodnoty, jsou v zajetí relativismu a drog. Jen islámu se bojí, a proto mu ustupují.

Podle mě je důležité neztratit kontakt s realitou a nebát se přiznat si pravdu – třeba i populární. To, co je vidět kolem, by mělo mít větší váhu než fantazie společenských vědců a samozvaných moralistů. Není důvodu neodmítnout islám jako pomatenou a násilnou ideologii. Není důvodu nepostavit islám mimo zákon, i kdyby se všichni muslimové a orientalisté na světě měli urazit – jde o přežití svobodné západní civilizace.

Hlavní odkaz listopadu 1989

Neviditelný pes 18. 11. 2017 *Tomáš Vodvářka*

28 let je z historického hlediska velmi krátká doba. Stačí však natolik, aby u mnoha lidí vyvolala amnézii na onu hektickou dobu, která změnila náš svět.

Ti, kterým je dnes aspoň 45 let, si jistě vzpomenou, co bylo pár měsíců před listopadem 1989 a pár měsíců poté. Ještě v lednu při Palachově týdnu zfanatizovaný Pohotovostní pluk SNB mlátil a kropil ledovou vodou v hlavním městě ty, kteří přišli pokojně demonstrovat svou nechuť ke zpuchřelému režimu, vedeném klasickou komunistickou gerontokracií. Podobný přístup zvolila vládní moc ještě v říjnu téhož roku při „nepovolené“ demonstraci ke státnímu svátku.

Zatímco v okolních zemích se komunisté už poroučeli, Maďaři otevřeli svou železnou oponu a východní Němci prováděli gymnastiku přes zdi Lobkovického paláce v Praze, u nás soudruzi schůzovali a připravovali podnětné referáty k nastávajícímu x-tému sjezdu KSČ. Dělníci (respektive jejich řídicí kádry) podepisovali petice s požadavkem onoho pověstného klidu k práci, v televizi se tu a tam objevovali političtí komentátoři, kteří zvýšeným hlasem a zvlhlým pohledem ujišťovali diváky, že si socialismus rozhodně nenecháme rozvrátit.

Dnes s odstupem víme, že se v podstatě čekalo na nějaký impuls. Slovy masového vraha Vladimíra Uljanova bylo nutné „aby náhle vzrostla revoluční aktivita mas“. V té době tvořilo československou společnost více méně unifikované občanstvo s historickou pamětí posledních 20 let. Rok 1968 byl pro ně mementem, že bolševik není partner k rozhovoru, že jde o ideologii, která netoleruje žádné jiné názory. Měli ještě v paměti statisíce lidí vyhozených z práce, ostrakizaci schopných a přinejmenším vzdělanostní genocidu potomstva. Ti, kteří se nesehnuli, byli označeni za vyvrhele, veřejně tupení a tajně zavírání. Doma byly děti poučovány, aby tak nějak do ničeho nestrkaly nos.

Existovaly dva jazyky. Ten domácí, kterým se věci nazývaly tak jak byly a poté ten druhý, oficiální, kterým se stále velebila milenecká láska k Sovětskému svazu, jež měla trvat navždy a nikdy jinak. Otcové a matky, kterým doba minulých dvacet let zalepila ústa a morálně je vykastrovala, poučovali své děti, ať se do ničeho nepletou. Jejich historická zkušenost jim velela stát jaksí opodál.

Nicméně – právě jejich děti, bez traumatu roku 1968 – mohly jediné být onou rozbuškou, nevědomky naplněním Leninova revolučního předpokladu. Tyto děti kašlaly na opatrnost svých rodičů a obrazně řečeno se nechaly na Národní třídě zmlátit místo nich.

Dokumentovaná zběsilost mladičků v bílých helmách a s bílými obuškami, neštíticích se řezat po hlavě i mladá děvčata, zůstane navždy výkladní skříní komunismu, té proklamované lidské avantgardy. Tvrzení jednoho politika, že šlo v podstatě o nevinné škádlení, ostře kontrastuje s výpověďmi lékařů, kteří zraněné ošetřovali. To, že nikdo nezahynul, se rovnalo spíše zázraku.

Jakákoli událost dějinného významu, kterým listopad 1989 byl, se stává po krátké době předmětem spekulací, zpochybňování a relativizace. Jen díky generálu

Eisenhowerovi, který nechal po osvobození koncentračního tábora procházet kolem hromad mrtvol a ještě žijících lidských trosk ctné německé občany a gnädigen Frauen, nelze dodnes zpochybnit zvěrstva, prováděná nacisty. Díky filmovým materiálům, natočeným rozhovorům a publikacím účastníků může kdokoli zjistit skutečnosti ohledně oněch několika listopadových dní, které vrátily Československo do normálního světa. Je však stále pracnější očistit pravdu od lži, kterou do ní stále pumpují ti, kterým jde jen a jen o prosazení vlastního ega a jejich „pravdy“. Ostatně jsme toho byli svědky před dvěma lety na Albertově.

I když nadšení z listopadové změny začalo celkem brzo vyprchávat, tento zlomový okamžik byl pro naši moderní společnost klíčový. Lidé s jiným než oficiálním názorem již nebyli zavíráni, ustal exodus schopných mimo stát, občané díky absenci ostnatých drátů a pozorovacích věží (podobnost s koncentračními tábory byla čistě náhodná), mohli vyjždět ven do svobodného světa okolo a s údivem zjistit, že se dá žít i jinak než v kleci.

Všichni dostali šanci. Některým se ledasco povedlo, jiným ne. Někteří ve svém životě uspěli, jiní rezignovali s hledáním a označením viníka svého neúspěchu mimo sebe. Objevily se rovněž temné figury, šibři a podvodníci, kteří v tom „uměli chodit“ a z některých se stali – pokud přežili – mafiáni, ovlivňující politiku a chod státu. Objevili se však i skvělí lidé, kteří posunuli naši republiku tam, kam odjakživa patří. Mnozí vědci, lékaři a umělci proslavují naši zem svým umem a schopnostmi. Jsme ukotveni v bezpečnostních strukturách, o nichž se nám v minulosti ani nesnilo.

Po listopadu 1989 jsme se stali zemí, která se vyznačuje demokratickým způsobem vlády, nikoli nějakou modifikací carismu. I přes klopoty, které s tímto systémem máme, se naše země pozvedla nevídaným způsobem.

Máme všichni možnost volby. Jestli zůstat ve společenství zemí, které uplatňují demokracii jako nejlepší formu vlády, nebo – a to svobodně – si zvolit již zmíněný mitigovaný carismus. Pokud se k němu rozhodneme – a poslední volby svědčí pro to, že řada občanů si to tak nějak přeje – bude to rozhodnutí jen naše, dobrovolné a s plným vědomím, nevnucené zvnějšku.

I to může být podstatný odkaz listopadu 1989.

Úspěch

Hana Gerzaničová

Nedávno mne navštívil pán prodávající knihy pojednávající o tom, jak být úspěšný. Došli jsme dnes tak daleko, že prodáváme i „úspěch“.

Co znamená v dnešní době úspěch? Bohatství, popularitu, nejmodernější limusiny – být „viditelný“. Tento pojem úspěchu pochází z amerického evangelia úspěchu – je to vlastně jakýsi způsob chvatu, honby za úspěchem. Ovšem spěch a chvat není nikterak tvůrčí. Toto nové evangelium hlásá: zvyšujte výkon a rychlost. Člověk se stává číslem monitorujícím výkon.

Zamysleme se na okamžik nad touto teorií, zvláště my zde v Evropě. Vždyť naše Evropa oplývá zcela jinými realitami a hodnotami, které se nedají měřit měřítkem spěchu za tím úspěchem.

Myšlenky filosofa nezměníme tím, kolik jich namyslí za hodinu, umění není oceněno, jak bylo rychle vytvořeno, naopak, bylo nutno mít málo naspěch, aby se mohly zrodit hodnoty ať už v uměleckém, hudebním, výtvarném či literárním i jiném oboru. Evropa měla málo naspěch, než vytvořila své pole kultur.

Když budeme jen trochu uvažovat, užasneme, jak málo spěchali lidé, kteří po sobě zanechali velké stopy.

Karel Čapek vypráví o jednom Američanovi: co všechno dovedl vykonat během své cesty po Evropě. Ve vlaku diktoval svému sekretáři dopisy, v autě vyřizoval korespondenci, při obědě konal porady. Na to Karel Čapek odpovídá: „My, primitivní Evropané při obědě obyčejně jíme, při hudbě posloucháme. Tím snad utrácíme svůj čas, ale neutrácíme svůj život.“

Měli bychom se nad těmito slovy pozastavit. Počínáme žít v atmosféře amerických dogmat, kde převládá honba za úspěchem. Naše dědictví však není americké. Jsme Evropané, a mohlo by se říci, že Evropa byla obdařena jakousi velkolepou „leností“,

kteřá tvořila její největší hodnoty. K plnému ocenění života je zapotřebí určitého klidu, jak píše též Karel Čapek v jedné ze svých úvah. „Člověk, který spěchá, dojde jistě k cíli, ale jen za tu cenu, že se nepodívá na tisíce věcí, které cestou mine.“

Dnes se stává úspěch cílem a smyslem života. Tak se vydávají knížky o cestě k úspěchu – které mi právě pán nabízel. Ale pro nás – alespoň pro ty Evropou odkojené, zůstávají jiné cíle. Tenhle starý světadíl má vlastně heroickou tradici dědictví. Lidé žili a umírali pro jiné heslo než pro úspěch. Opět musím citovat Karla Čapka, který píše, že jednou z předností Evropy bylo, že například Shakespeare neměl úspěch a nestal se velkým rejdařem, nebo že Beethoven neměl úspěch a nestal se největším výrobcem špatných bavlněných látek – Balzac se marně pokoušel stát se bohatým mužem – na štěstí pro svět neměl úspěch.

Tak píše Karel Čapek. Je třeba si na chvíli představit tu „pošetilou“ Evropu, která se dovedla starat o tisíce jiných věcí nežli o úspěchy. Tyto věci zůstaly, zatím co všechny úspěchy nakonec vzal čert.

Dnešní člověk letí za modlou úspěchu a zahazuje den po dni do jámy minulosti, zmaru. My, dědicové odkazu našich předků, bychom se měli častěji zamyslet nad obsahem hodnot, nad cenou života, nad cenou, kterou nám zanechali naši předkové, bez nichž bychom neměli ani tu možnost letět za pozlátkem úspěchu.

Rozhodnutí Evropského soudního dvora

Z Internetu

Evropsky soudní dvůr:

Na humanitární vízum neexistuje žádný nárok

Portál Novinky zveřejnil rozhodnutí Evropského soudního dvora, na základě kterého není možné žádat o vízum z humanitárních důvodů a odvolávat se na mezinárodní, anebo evropská práva. Jedinou možností je udělit vízum na základě vnitrostátního práva.

Je to důležitý rozsudek: obhajovatelé migrantů, kteří argumentovali nějakými univerzálními povinnostmi, ztratili jeden z nejdůležitějších argumentů.

Už víc nemůžou tvrdit v člancích, médiích a na veřejnosti, že evropské právo neumožňuje odmítnout žádost o vízum z humanitárních důvodů a že následkem toho každého musíme vpustit a umožnit mu žádat o azyl.

Konkrétně v daném případě šlo o syrskou rodinu z Aleppa s třemi dětmi, která utekla do Libanonu. Tam požádali na belgickém velvyslanectví o humanitární víza, aby mohli v Belgii začít azylové řízení.

Belgie z obavy, že by ji zaplavili tisíce dalších utečenců, žádost o toto vízum zamítla. Svoje rozhodnutí odůvodnila kromě jiného tím, že **členské státy nejsou povinné přijmout každého, kdo žije v zoufalé situaci.**

Rodina se ale odvolala a případ skončil na nejvyšší soudní instanci EÚ. Ta měla rozhodnout, jak aplikovat vízová pravidla a odpovídající ustanovení Charty základních práv EÚ.

Soud rozhodl v neprospěch migrantů.

Angela Merkelová teda dostala facku. Do Německa nemusela vpustit nikoho a jeden a půl miliónu přistěhovalců je její osobní zodpovědnost – a chyba!

Nevysloveným důsledkem rozhodnutí je, že když utečenci nemají právo na azyl, nemají ani právo na volný vstup do žádné krajiny Evropy.

Pro ostatní státy Evropy je to začátek dramatického boje o ochranu vlastní suverenity před stále se zvyšujícím tlakem zájemců o ekonomickou migraci.

KONEČNĚ

Trumpův obtížný triumf

Neviditelný pes 2. 1. 2018 Ota Ulč

Od počátku existence americké republiky se v jejím čele vystřídalo již téměř padesát prezidentů. Na tamější kontinent jsem se dostavil v době, kdy v Bílém domě dosud

úřadoval ex-generál Ike Eisenhower, po němž následoval první katolík J. F. Kennedy, po jehož zastřelení nastoupil texaský dosavadní viceprezident L. B. Johnson. Následoval Richard Nixon, jediný v historii pak donucený k rezignaci. Po něm nastoupil jeho dosavadní viceprezident Ford, po něm se objevil demokrat, vítěz Carter, dřívější námořní důstojník a ještě dřívější pěstitel burských oříšků.

Jeho znovuzvolení mu znemožnil hollywoodský Ronald Reagan, původně podceňovaný ve filmových rolích s opicí jménem Bozo. Následoval Bush starší, po něm Bill (William Jefferson) Clinton, po něm Bush mladší. Jeho vystřídal Barack Hussein Obama, za stoprocentního černochoha se vydávající poloběloch, do roku 1994 uváděno jeho narození v keňském přístavu Mombasa, poté ale jakoby znovu narozený tisíce mil daleko v Honolulu v tehdy ještě neexistující porodnici na havajském ostrově Oahu.

Každopádně sestřelitelný zájemce pro tak vrcholnou roli, nikdo si ale netroufl v jeho případě uplatnit kriteria onoho tzv. *vetting* – háklivé otázky rasové dominovaly před všemi ostatními, nikdo nezpochybňoval černošství tohoto syna bělošské matky. V Bílém domě začal dominovat jako sebevědomý břídil, zejména v záležitostech zahraničně politických. Stal se globálním miláčkem, obdařen Nobelovou cenou, prý s očekáváním, že příště obdrží ještě jednu, a to v oboru lékařství po dodržení slibu, že přestane kouřit.

A po takovém fenoménu se na scéně objevil nápadník, zájemce bez jakékoliv dřívější politické kvalifikace, nikdy dřív se neucházející o zvolení ani do poslední vesnické funkce – čili vůbec nestoupat po žebříčku kandidáta na poslance krajského, státního, federálního, pak povýšit na senátora nebo i guvernéra. Po ničem takovém nezabžil Donald Trump, syn zbohatnuvšího makléře s realitami, syn, jemuž se podařilo vyhnout i vojenské službě.

Načež někdy v půli roku 2015 projevil zájem o roli prezidentskou, tu zcela nejvyšší v národě a třeba na celém světě. Takový vetřelec dostat se do čela nejvyšších kruhů, v nichž vyrůstali předchůdci se jmény Bush, Kennedy, Roosevelt, nikoliv však Nixon, Clinton, Carter, Reagan a určitě nikoliv Obama.

Na takového provokativního vetřelce se okamžitě zavěsila ta nejobtížnější břemena: **racist, bigot, sexist, xenophobe, anti-Semitic, Islamophobe**, snad i pederast či podobná varianta neméně závadného úchyláka. A mediální zdroje se pustily do zpracování úkolu.

Tím byla též pověřena tzv. *entertainment journalist* jménem Liz Crokin. Pustila se do práce a takovým úkolem se zabývala celou dobu.

A nic užitečného nezjistila. On ten Trump neholdoval alkoholu, nepil, ani si nepotrpěl na drogy, omamné substance. Imunní však nebyl vůči půvabu opačného pohlaví, momentálně již setrval ve třetím manželství. Tím prvním byla Moravanka, ta nynější třetí pochází ze Slovinska.

Vůči ženám není věru zcela imunní, netupí je, ve svém štábu je pověřuje významnými funkcemi – jako je šéf(ka) celého štábu, též jako tisková mluvčí, tuze inteligentní, se jménem Huckabee, snad i příbuzná bývalého guvernéra státu Arkansasu, rovněž bývalého uchazeče o prezidentskou funkci.

Již jmenovaná žurnalistka, marně mnohá léta pátrající po Trumpových prozatím nezjištěných neřestech, zveřejnila dost dlouhý seznam jeho naopak sympatických vlastností. Uvedu jen tři příklady, ještě z doby před nutkáním o zájem stát se politickým *numero uno* této zbylé supervelmoci:

Rok 1986, farma Annabell Hills rodiny, jejíž vlastník spáchal sebevraždu. Trump se o tragedii dozvěděl a zabránil již započatému rozprodávání rodinného majetku.

1988, vážně chorý židovský hoch se svým lékařským vybavením musel se dostat na opačný konec kontinentu a letecké společnosti odmítly vyhovět. Tedy vyhověl Trump svým letadlem.

1995, Trump jel ve své limusině, již se porouchala jedna pneumatika. Vyskytl se samaritán, aby vypomohl. Obsloužený mogul se otázal, čím se odměnit. Dotyčný požádal o pugét květin pro svou ženu. Trump vyhověl a při té příležitosti zaplatil hypotéku na obydlí dobráckého majitele.

Poté, co se Trumpovi podařilo dosáhnout nikým neočekávaného volebního vítězství, výsledek byl přijat jako nehorázná, neprominutelná urážka. Reakce se dostavila

okamžitě – jak z politické levice, tak z pravice, z řad důkladně nakaboněných konzervativců. V průměru veškerá media z odhadovaných 90 procent zaujala nesmířitelný postoj. Trumpův první prezidentský rok se mu ale náramně povedl. Burza zaregistrovala nikým nečekaný rozmach, Trumpovi se podařilo prosadit reformu ultrakomplikovaných předpisů daňového zatížení a situace v zahraničním prostoru zaznamenala úspěch osm roků unikající jeho předchůdci-břídilovi, jak tento Trumpův předchůdce spolehlivě potvrzoval. Trumpova pořádná porážka bojovníků ISIS, dychtivých po nastolení mohamedánského kalifátu, pád Mosulu a poté i jejich centrální báze Rakká v Sýrii – tyto náramné výsledky z hlediska nejen amerických sdělovacích prostředků jako by se vůbec nestaly.

Americká media se soustřeďovala jinak. Značná pozornost například věnována obuvi paní Trumpové č. 3, v nichž se pohybovala při prohlídce jižních států, hurikánem poničených. Centrem zpravodajské pozornosti bylo shromažďování všelijakých drbů, iniciativy zákonodárců usilujících o *impeachment* – násilné, ústavou jediné přípustné odstranění řádně zvolené hlavy státu. Prokázat jeho údajně nehoráznou neschopnost v prezidentské funkci.

Trump předložil své priority – 1. Ochraňovat vlast, její občany, americký způsob života, 2. Podporovat prosperitu, 3. Silou udržet mír, 4. Prosazovat americký vliv k dobru vlastních zájmů a všeho lidstva.

Máme ale i jinou, v mediálních zdrojích daleko víc zdůrazňovanou Ameriku – velebenou v kruzích daleko hlasitějších:

1. Jakási celebritka Rosie O'Donnell nabízející i úplatek senátorům republikánské strany, aby hlasovali proti Trumpově daňové reformě.
2. Rodiny bělochů jsou jednou mohutnou silou podporující bělošskou svrchovanost. (Jessie Daniels).
3. Mít děti je jedním z nejhorších počinů na této planetě. (Jill Filipovich)
4. Jestliže podporujete Trumpa, vaše děti by vám měly být odebrány (Jen Statsky)
5. Učím své syny, aby měli značné pochyby o možnosti přátelství s bělochy. (Profesor Ekow N. Yankah, *New York Times*)
6. Vzteklý běloch vymírá, *Census Bureau* nás už informovalo, že v roce 2050 běloši se stanou menšinou. Doufám, že budu žít dost dlouho, abych se dočkal života v lepší zemi (Michael Moore, oblíbenec velmi mnohých pokrokových myslitelů).
6. Ať si to uvědomujeme nebo ne, naprostá většina mužů nenávidí ženy. (Sally Kohn, tato myslitelka mně zcela neznámá)

Trump dokonce vyrukoval s nehorázností své priority, jíž je primární zájem amerického národa. Tak rozhodně nesmyslná naprostá většina členů OSN, což se znovu značně potvrdilo na tamějším světovém zasedání. Leckomu ale uniká elementární samozřejmost, že tato organizace států světa, jichž tohoto času je 193, je také finančně dost vratký kolos, přežívající z členských příspěvků.

Kdo platí nejvíc? USA, samozřejmě – 22% a nezřídka celou jednu čtvrtinu všech výdajů.

Jeden tuze platí a naprostá většina téhož plátce zatracuje, jak prokázáno právě teď v prosincovém zasedání a hlasování o roli Jeruzaléma jako hlavního města státu Izraele. Už před jednadvaceti stoletími prorok Zachariáš psal, že se národy kvůli Jeruzalému pustí do vzájemné bitvy. Jak v bibli, ve Starém zákoně, stejně tak v židovských dokumentech se už velmi dávno o tomto svatém městě psalo. Není ale o něm ani jedním slovem zmínka ve veškerém mohamedánském písemnictví.

Není věru divu, že nejeden stát uvažuje o přesídlení svého zastupitelského úřadu z Tel Avivu do Jeruzaléma. Takto si to v době hodně dřívější bývalí prezidentové ve Washingtonu odhlasovali, aniž ale od pouhých slov se byli pohnuli ke skutečnému činu.

Teprve nynější prezident Trump měl dost odvahy takový krok učinit. Světová organizace ale zasáhla, díky americkým financím rozhodla velikánskou většinou proti americkému a ještě víc izraelskému zájmu.

Nijak překvapující stanovisko, k dispozici máme přece nejeden precedent. Například *UN General Assembly* na svém 61. zasedání (2006-2007) odhlasovalo 22 protizraelských rezolucí, aniž by se například obtěžovalo nějakou rezolucí proti genocidě,

kteřou Súdán uskutečnil v Dárfúru. Nebyl to ovšem ten jediný absurdní důkaz o počínání této důsledně groteskní, globální, zejména americkými fondy dosud udržované organizace. Například se schopností přijmout rezoluci zatracující surové zacházení se ženami, ale jen v jednom státě, jímž ovšem byl vybrán demokratický Izrael, nikoliv aspoň tucet mohamedánských, dost středověkým způsobem si počínajících států.

Hlasování o velvyslanceckém přesunu do Jeruzaléma dopadlo takto:

128 států, neboli naprostá většina hlasovala proti přesunu do Jeruzaléma.

Pouze 7 států miniaturního významu (Guatemala, Honduras, Marshall Islands, Micronesia, Nauru, Togo, Palau) hlasovalo ve prospěch rezoluce.

Států 37 se zdrželo hlasování. Mezi nimi dva (naše rodná Česká republika, jediný takový evropský hlas, a Filipíny, s téměř stejnou národní vlajkou, jako je česká) naznačily sympatie ve prospěch opačného řešení.

Výtečně k tamějšímu fóru promluvila americká delegátka Nikky Haley indického původu. Snad ji zřetelně slyšeli delegáti ze států inkasujících miliony štedré americké zahraniční pomoci. Výtečná delegátka Haley zpochybnila užitečnost další takové asistence, jakož i smysluplnosti další existence tak prapodivného mezinárodního společenství, v němž se z rezortu lidských práv značně vyznamenávají reprezentanti států, v nichž dodnes otroctví zůstává tamější realitou.

Dějiny na VHS a Večer setkání po dvaceti letech – Prague Play Reunion

Praha 1. 1. 2018 *Pavel Sádek*

Neuvěříte jak velká je kazeta VHS, na které jsme kdysi nahrávali svá první videa, když ji přibalujete do kufru na cestu do Evropy. A zvláště když tušíte, že se hned tak nevrátíte. Místa není nazbyt a vědomí, že takový ten přívěšek ke klíčům dnes pojme celou velkou knihovnu videa mi není útěchou. Naopak. Zde není v dohledu nikdo, kdo by měl čas a možnosti, z té dnes přebojné a stárnoucí kazety, udělat právě ten přívěšek. Kazety VHS tak musí se mnou do Prahy, kde jak doufám, bude časem možnost zanikající záznam ještě zachránit.

Napěchovaný kufr, kde zbylo už jen místo pro tři trička jako tlumící výplň mezi všemi dalšími poklady, překonal cestu přes půl Světa o poznání lépe než jeho lidský průvodce.

Ale vše jde rychle a než se rozkoukám, jsem členem České Televize a nepřešly ani dva měsíce a točíme se skvělým štábem pokračování populárního TV seriálu První Republika.

Tedy – nastal čas řešit přibalené video dějiny krajanů v Austrálii.

A věřte nevěřte, ani v Praze v obchodech s elektronikou už dávno nepořídíte zastaralé VHS přehrávače. Jsem ale přeci opět v ČT a kde jinde než tady si poradit! A tak jsme zde s ochotnou pomocí kolegů techniků našli řešení. Řešení díky zásobě již vyřazené, ale stále dobře fungující techniky na Kavčích Horách. Sklad mašinek co dosloužily často a převážně jen tím, že je technologicky překonaly ty novější. Sklad pro „strýčka Příhodu“, kdyby snad ještě někdy byly zapotřebí.

A „Strýček“ pro mě nastal právě teď.

Vybrali jsme ty potřebné a v mém mini pražském bytečku ze zapůjčených přístrojů sestaveno přepisové pracoviště VHS – DVD.

A protože konverze v digitální formát tímto způsobem probíhá časově dva ku jedné – dvakrát nutno v reálném čase záznam přehrát než je možné ho v digitální podobě kopírovat v počítači za pár vteřin – odehrávají se před mýma očima opakovaně, hodiny a hodiny krajanůvých dějin tak, jak mi je má žena Lenka v Sydney podsunula do kufru. A jsou to hodiny úžasné. Opálová pole v Lightning Ridge třeba. Lidé v poušti, buši, u moře. Lidé, které jsem nikdy nepoznal s těmi co znám, či jsem znal, a už nejsou mezi námi. Vše zahaleno časem a vadami video záznamu formátu VHS, co pomalu a neodvratně z magnetického pásku mizel. Už byl opravdu nejvyšší čas

přehrát video na jiný záznamový nosič. O to více, že patrně neexistuje žádný další záznam a mám možná tak v rukou skutečně unikáty.

Jaké pak bylo mé překvapení! Právě v čase kdy jsem se dostal k záznamu ABC TV divadelního představení o Praze, které před dvaceti lety Češi a Slováci provedli pod režijním vedením Kateřiny Ivákové v Bondi Pavillionu, ozval se Roman. Roman je také „australák“ a ke všemu nyní kolega z filmového Barrandovského kopce. A že má také jednu VHS kazetu z Austrálie a není jisté co na ní a zda bych se na to podíval. Zjišťuji s údivem, že se mi tu v Praze tak sešly záznamy onoho představení hned dva! Vybral jsem pro vás ten lepší a posílám jej – už na DVD – z Prahy za vámi do Sydney mé Lence, která pro vás připravila na 18. 2. ve 3PM. společné setkání po dvaceti letech „**Prague Play Reunion**“, na které vás tak srdečně zvou Sokol Sydney, Lenka Muchová a Patricia Jirásek.

A velké poděkování všem, kteří toto setkání svou ochotnou pomocí umožnili!

Věřím, že se při promítání budete dobře bavit a že až za vámi do Sydney zase zavítám, bude se stále ještě na setkání v dobrém vzpomínat.

Přeji vám příjemnou zábavu.

A zdravím všechny mé známé a kamarády a také všechny Vás, kteří mě snad neznají. Hezký Nový Rok z Prahy.

100 let od Balfourovy deklarace

Neviditelný pes 27. 12. 2017

Pavel Mareš

2. listopadu 2017 uplynulo právě sto let od takzvané Balfourovy deklarace. Londýn a Jeruzalém to výročí oslavily, Evropa je přešla mlčením. Deklarace skončila v archivu, dnešní politika se ubírá jiným směrem. Má nám tento dokument ještě co říct? Myslím, že je čas na jeho znovuobjevení podle biblického vzoru.

Deklarace, kterou britský ministr zahraničí, lord Arthur James Balfour, jménem vlády Britského impéria poslal lordu Walteru Rothschildovi jako čelnému představiteli sionistické federace, patří nesporně k nejzávažnějším a historicky významným politickým dokumentům minulého století. Nejpodstatnější část z tohoto dokumentu zní následovně:

„Vláda Jeho Veličenstva pohlíží příznivě na zřízení národního domova pro židovský lid v Palestině a vyvine nejvyšší úsilí, aby dosažení tohoto cíle umožnila.“

Současný palestinský prezident prohlašuje Balfourovu deklaraci za důvod k pohnání Británie před mezinárodní trestní tribunál a opakovaně britskou vládu vyzývá, aby se za ni omluvila, což ovšem britská ministerská předsedkyně Tereza Mayová rezolutně odmítla.

Historický precedens

Kdo je trochu obeznámen s izraelskými dějinami, nemůže si nevzpomenout na situaci Židů, vracejících se do své země po sedmdesátiletém exilu v Babylónii. Perský král Kýros, který babylonskou říši porazil, dovolil židovským zajatcům vrátit se do Jeruzaléma a obnovit chrám zbořený Nebúkadnezarem. Navrátilci se pod Ezdrášovým vedením pustili do obnovy hradeb i chrámu za neustálých útoků okolních nepřátel. Ti dokonce žalovali na Židy u perského krále Artaxerxe, co si to ti rebelové zase dovolují, nějak moc jim narostl hřebínek. Král nechal stížnost přešetřit a stavbu pozastavit. Druhý rok po jeho vystřídání králem Dareiem však Židé výstavbu obnovili s odvoláním na někdejší Kýrův příkaz. Zdejší místodržitel navrhuje, aby v královském archivu bylo ověřeno, zda takový příkaz skutečně existuje (Ezdráš 5).

„Král Dareios tedy nařídil, ať jsou prohledány záznamy uložené v babylonské archivní knihovně. Až v Ekhataně, hlavním městě médské provincie, se našel svitek obsahující tento záznam: Král Kýros v prvním roce své vlády vydal nařízení o Božím domě v Jeruzalémě: Nechť je ten dům vystavěn na místě, kam se přinášely oběti, a to na původních základech.“ (Ezdráš 6)

Starověký Balfourův předchůdce

Tady bych chtěl poukázat na to, že Židé se v tomto sporu poprvé v historii vůbec neodvolávají (pouze) na nějaké Boží sliby dané jejich praotci Abrahamovi (ty mohly být Peršanům zajisté ukradeny), ale na písemně zaznamenané slovo pohanského vládcce. Odvolání na platné mezinárodní právo bylo nutné, aby tak byl dokázán jejich nárok na návrat do země jejich otců, legálnost jejich stavební činnosti a zajištěna králova podpora v této věci. Kýros tak byl svým způsobem jakýmsi starodávným Balfourovým předchůdcem. Také Balfour dal souhlas k obnovení původního domova židovských obyvatel, a také jeho výnos upadl u panovníků okolních zemí v zapomenutí. Jejich politika se zaměřovala spíše naopak proti znění a duchu jeho deklarace. A tím se vracíme opět k současnosti.

Balfourova deklarace, jejímuž vzniku předcházely dlouholeté snahy a úsilí sionistického hnutí, sloužila jako právní základ sionistického projektu v Palestině. Zpočátku neznamenala víc než prohlášení záměrů britské vlády, alespoň formálně. Získala si souhlasná vyjádření presidenta USA Woodrowa Wilsona, papeže, Itálie a Francie. Také svým doslovným začleněním do rezoluce vítězných mocností z I. světové války v San-Remu 1920 a na ní spočívajícím britském mandátu, Palestina zřízením Společností národů r. 1922 získala status mezinárodního práva. Článek 80 zakládací listiny OSN výslovně říká, že dotyčná prohlášení zůstávají i nadále v platnosti.

Pohřbena v archivech

Podobně jako její starověký předchůdce zapadla Balfourova deklarace v archivech a politiku světových mocností vůči projektu židovského státu nijak neovlivnila. Všechny snahy Židů usídlit se v jim přiznané zemi a vybudovat ji podle přijatých smluv narážely spíše na rostoucí odpor a stále silnější restriktce ze strany těch, kteří jim původně slíbili maximální podporu a pomoc, ačkoli se stát Izrael vždy úzkostlivě držel svých závazků nijak neomezovat náboženské ani občanské svobody nežidovských obyvatel země.

Ačkoli se politika západních zemí vůči Izraeli zřídka kdy dovolává stavu dřívějšího než v r. 1967 (rezoluce 242) a prakticky nikdy stavu před r. 1947 (rezoluce 141 o rozdělení země na židovský a arabský stát), a židovské stavební a osidlovací aktivity tak stále označuje za protiprávní (rezoluce 2334), sahají židovská práva na zemi a Jeruzalém v mezinárodním právu mnohem dál do minulosti, až někam k roku 1920. Na Kýrův edikt v moderní podobě Balfourovy deklarace však stále sedá prach někde v archivu a na každodenní politiku nemá sebemenší vliv. Duch doby směřuje jinam. Popichování místními protivníky Izraele soptí držitelé moci v evropských metropolích nad drzostí Židů, kteří neustále vybočují z jimi určovaných hranic.

Je na čase vyhrabat z archivu ten dokument, který Židům přiznává právo usídlit se kdekoli na celém území někdejší Palestiny (původního Izraele). Kdy konečně dojdou hlavy národů ke stejnému závěru jako Dareios? „Neplette se jim do toho! Držte se stranou, nechte je pracovat a stavět!“ Moderního Kýra už známe. Kde je ten moderní Dareios?

Podle Josiase Terschürena v Israelnetz

O duchu slovanském netradičně

Neviditelný pes 25. 11. 2017

Luděk Frýbort

Nikolaj Vasiljevič Gogol (Mrtvé duše): Rusko jako divá trojka vpřed se žene po dráze pokroku, že ostatní národové v úžase před ním ustupují...

Zmýlil se stařeček Marx ve svém předpokladu, že proletářská revoluce vypukne v některé z vysoce rozvinutých, průmyslových zemí Evropy; jako na potvoru vypukla zrovna v nejzaostalejší končině na její východní periferii, v Rusku. Zmýlil se i podruhé předpokládaje, že podnětem k revoluci bude nespokojenost dělnických mas, vykořisťování a jiné takové povýtce materiální věci. Nepomyslel, že mesianismus, fenomén povýtce duchovní, je-li v některé společnosti obsažen v dostatečné koncentraci, může vést k explozi revolučního šilenství právě tak dobře. Jakž se i projevilo. Ostatně byl týmž pocitem sám naplněn až po uši, takže si patrně neuvědomil, kde hledat společnost s nejvyšší koncentrací mesianismu. Že navzdory vši bidě, nevzdělanosti,

opilství a čím ještě oplývala široká ruská duše, byla to – dosud je – právě ona, uchvácená představou, že jest předurčena státi se pochodní lidstva na cestě pokroku a spravedlnosti.

Už je to tak, že kdo dlouho žije v izolaci od okolního světa, snadno podléhá iluzi svých mimořádných nadání a schopností; to by se dalo pochopit. Méně pochopitelná je ochota, s níž na velkoruskou, všeslovanskou atp. návnadu skáče leckterý obyvatel zemí českých, jenžto by už mohl mít svou zkušenost. Ale zkušenost nezkušenost, denaturovaným lihem zpítí, hodinky kradoucí rudoarmějci z roku 1945 – rčení „davaj časy“ se stalo příslovečným – dlouhých čtyřicet let v postavení podřízené gubernie, rachot Brežněvových tanků po dlažbě českých měst r. 1968... nic z toho neprobudí mnohého mudrlanta ze snů o slovanském bratrství, nezabrání mu, aby nevyšvětloval a neobhajoval nejzjevnější příklady ruské imperiální roztahovačnosti.

Leží přede mnou výtisk Hospodářských novin z 26. října roku tohoto, podávající ukázkový příklad takového zmámení smyslů. Na jednom místě se dočítám úlevného zjištění, že dva krymskotatarští aktivisté, sláva, jsou po mnohaletém věznění opět na svobodě; hned o něco dál referuje pan poslanec Jaroslav Holík o svých zážitcích z Rusy obsazeného Krymu. Kterak chodil, s lidmi hovořil, krom jiných i s krymskými Tatary celými šťastnými, citují, že *získali* (tím obsazením) *pocit sebevědomí a stability*. Ó bohové! Je pan Holík tak nevnímavý, že mu vypadly z paměti nachlup podobné příklady západních žurnalistů a veřejného mínění zkoumatelů, co tak po Praze běhali a kolemjdoucích se vyptávali... co soudíte o dění v Československé republice? Jaký je váš názor na vládu komunistické strany? Do jaké míry souhlasíte s režimem? Pochopitelně každý vychycený kolemjdoucí spěšně odpovídal – ano, ano, s režimem souhlasím zcela bezvýhradně, uznávám vůdčí úlohu komunistické strany, všechno se mi líbí, promiňte, pane, spěchám... frrr, a už byl v tahu. Tak jest posuzovati i výpovědi páně Holíkových krymských Tatařinů: znamení nikoli radostného souhlasu a loajality, nýbrž opatrnosti, ne-li strachu. Není ten novinář náhodou zháčkovaný s tajnými? Nepoletí teď a neudá mě, kdybych vyžbleptl něco v rozporu s oficiální politikou? Nestála by mě taková neopatrnost pár let basy a nadosmrti pokálený kádrový profil, takže by moji holku nevzali ani do fabriky, leda ještě tak za dojičku? Netuší sám pan Holík, jakému nebezpečí vystavoval svými otázkami nebohé Tatary, posílající v duchu všechny ruské osvoboditele i kladeče nejapných otázek k čertu čertoucímu?

Obecněji řečeno, jsou bezvýhradné projevy souhlasu a loajality nejjistější známkou útlaku, ať pod cizí mocí, nebo pod vrchností vlastního jazyka a původu. Čímž bychom mohli toto poněkud trapné povídání ukončit, kdyby přichylnost k putinské Rusi byla jen záležitostí pohrobků Novotného a Husákových, oplakávajících ach, ach, ty krásné časy, kdy pivo bylo za kačku padesát a buřt s hořčicí za dvě. Pohříchu není. S podivem a ustrnutím pozoruji, jak se v mé staré vlasti navzdory všemu rozumu a zkušenosti opět vzrůstá starožitný panslavismus. Víra v ozdravnou schopnost ruského ducha, o níž jsem se domníval, že vzala za své už za časů dr. Karla Kramáře s jeho projektem Slovanské říše pod dobrotivým žezlem ruského cara, jež kdyby se měla stát skutečností, byli bychom na tom dnes jako krymští Tataři, a to ještě v lepším případě. Některý západní poslanec by pak mohl přijít a vyptávat se nás, jak se nám to líbí, není-liž pravda, pane Holíku.

Nikoliv, krajané moji. Západní demokracie má své nemalé nedostatky, sám je kritizují. Evropská unie je mezerovitý projekt, žádající si ještě mnoha úprav a zlepšení, než se stane aspoň tak funkčním svazkem národů, jakým bývalo staré Rakousko-Uhersko. Lze z ní ovšem vystoupit, jak se toho netrpělivě dožaduje ne jeden dobrák v zemích Koruny české; bycha honění tamhle ve Velké Británii však dokazuje, že lépe jest tucetkrát měřiti než jednou říznouti. Otevřené hranice od Portugalska po Estonsko jsou hospodářsky prospěšné a pro jedince s botami z toulavého telete, jako jsou moje, k velkému ulehčení. Evropskou měnu, častý to objekt kritiky v zemi otcův mých, nosím po kapsách už patnácte let a nemám k ní jiných výhrad, než že by jí v těch kapsách mohlo být víc. Západní typ demokracie, evropská jednota, euro... zajisté jsou to všechno jevy více či méně nedokonalé. Jsou však zdokonalitelné, třebaže plné dokonalosti nebude, nemůže být dosaženo nikdy; kdo se jí dožaduje, snadno se mu může přihodit, že spadne na dno dokonalé bídý. Což ostatně není nikterak vyloučeno, jak tak sledují ty statisíce a snad už miliony běženců, dychtivých účastnit se evropského bezpečí a blahobytu, aniž by upustili od svých

s evropskými neslučitelných návyků. Zvýšit životní standard takového Alžírska či Senegalů na úroveň chudší evropské země, to půjde asi sotva; snížit však německý či francouzský na úroveň Senegalů, to se povede jedna dvě. I vaŕme si dobrého bydla. Jak tak věci stojí, můžeme o ně přijít, než se nadějeme.

Věřil jsem, možná pošetile, že démon revoluce, stavějící pořádek světa z nohou na hlavu, už někam zalezl a není jej více, přinejmenším v prostoru mezi mysem Finisterre a řekou Bugem. Ale nezalezl, jen na sebe vzal jinou podobu. Plíživější, řekl bych. Nevyjadřuje se malebnými rámusy s barikádami a podobným folklorem, jen tak tichoučce našeptává... opusťte, lidičky, co pořád ne a ne vyhovět požadavku konečného štěstí a míru, a vyslechněte hlas vaší slovanské krve. Nuže, je zbytečno vysvětlovat – i když také jak komu – že v krvi je obsaženo ledacos, jen ne nějaké slovanství. Užíváme, my Češi, mluvy přináležící ke skupině jazyků slovanských, ale to je také všechno. Neexistují společné vlastnosti, ať dobré či nedobré, jež by se daly nazvat slovanskými, neexistuje slovanská mysl, a slovanská holubičí povaha je dobrá výmluva pro ty, kdo se pokaždé dovedou vyhnout boji se zjevným nepřitelem a pokaždé to nakonec odskáčou. Zajisté netřeba upřesňovat, kdo je tím míněn. Co se pak Ruska týče, kdo trochu pocestoval Evropou, všiml si pravděpodobně, oč bližší je nám letora írská, finská nebo promězamě litevská, než s čím se můžeme setkat na pláních svatě Rusi.

Nechme toho. Nedejme se nacpat, kam nepatříme. Že někomu jihne zrak dojetím při pomyšlení na slovanskou Rus... no, jsou hlavičky otevřené, do nichž, co se na schůzích rodné strany nalilo, to v nich pobublává, s tím se asi nedá nic dělat. Že někoho netrkl ruský vpád do Abcházie a Jižní Osetie, že mu nic nenapověděly ruské pokusy o odtržení východní Ukrajiny, inu, jsou někteří lidé tak drobátko nechápaví. Kdo jiný by však měl škusbání nakroutit nožku k slovanským tanečkům, nechť vzpomene slov národního barda Karla Havlíčka-Borovského: *Jméno Slovan jest a zůstati má vždy jen jménem zeměpisným, nikoli jménem srdečným, jménem sympatie, s jakou každý národ jméno své vyslovuje. Tak jako směšno by bylo cítiti patriotismus indoevropský a dělati verše o něm v nadšení, zrovna tak nepravdivé jest vlastenství všeslovanské. Nesmíme přece zapomínat, že nejen jazyk, nýbrž také obyčej, náboženství, vláda, vzdělanost, sympatie tvoří dohromady národnost, a tedy i rozdíly mezi rozličnými národy... zkrátka s hrdostí národní řeknu: Jsem Čech, ale nikdy Jsem Slovan.*

Jakož i z téhož pramene: *Rusové použili slovanství lépe než my. My jsme ho vymysleli a sušíme huby, oni ale, ačkoli mu ještě ani nerozumí, již ho výborně podojili. Berou s hrdostí podíl na české historii: perou tím Němce do očí, že Slované (totiž my, chudáci Čechácci) vymysleli reformaci dřív než Němci, a mluví o tom tak, jako by oni to byli, an zatím tenkrát ještě žaludy žrali.*

Car nebo politbyro, Brežněv nebo Putin, ruský vztah k okolnímu světu je sebe-středný, vše loktem vlastního prospěchu poměřující. Se slovanskými frázemi na rtech se k Rusku lísat, udělat ze sebe jeho dobrovolný přívěšek, vyměnit svou západní identitu, jakkoli nedokonalou, za chaotickou a záludnou východní... to by, draží krajané, bylo něco horšího než prostá hloupost; byla by to zrada na příštích generacích. Neboť navléci si slovanskou rubášku je snadno, avšak vysvléknout se z ní... ajajaj. Jako bychom to neznali. Jako bychom si toho už, prokristapána, dosyta neužili. Praviť mudřec Seneca: *Jednou se mýlíti jest lidské, v omylu však pokračovati ďábelské... nezapišeme si to za uši už jednou?*

Zůstali jsme sami

Neviditelný pes 28. 11. 2017 Vratislav Hlubuček

Na západě zuří nová kampaň „MeToo“ (Mě taky), kdy ženy obviňují po desetiletích mlčení muže, že v ní viděl ženu, když jí to nebylo po chuti. Jako by nestačilo neštěstí politické korektnosti s jejími výstřelky. Těší mě, že muži zatím nepodlehli pokušení vyhlásit hnutí „SheToo“ (Ona taky) odhalením žen, které jim vlezly do postele jen proto, aby tu filmovou roli či dobré místo dostaly ony a ne jejich konkurentky, nebo poukazem na to, jak jim ženy líčením, hlubokými výstřihy a odhalením nohou ruší soustředění, působí sociální diskomfort a někdy až nechtěnou erekci. Západní svět se prostě zbláznil. Ještě že naše ženy zůstaly na zemi a vědí, kdy na ruku na zadečku

či koleně zareagovat přitulením a kdy fackou. Žena, která by s takovým obviněním přišla u nás, by sklídila posměch, a to i u ostatních žen s tím „a cože tak pozdě“?

V letech nesvobody jsme k Západu vzhlíželi jako k vzoru a ideálu. Jistě nebyl bez chyby, ale hlavně se od té doby sám výrazně změnil. Kde jsou ti báječní a odvážní muži, kteří podnikali zámořské objevy, odhalili tajemství přírody i vesmíru, vymysleli nové technologie, léky i věci tolik příjemné životu? Dovedli vyvážit přednosti rozumu s pokorou i vírou v něco, co nás převyšuje. Uznali svobodu a názor toho druhého a dovedli se postavit se zbraní v ruce hrozbě nacismu a důvtipem hrozbě komunismu. Kde jsou ty báječné ženy, které je jako matky vychovávaly, aby si pak samy vydobýly právo na vzdělání a dovedly muže nahradit v továrnách, nemocnicích a na úřadech, když ti bojovali na frontách? Co se s nimi stalo? To musí objevit sociologové. Ale není vyloučeno, že tak jako náš kontinent pustošily ve středověku morové rány, mohou ho dnes pustošit epidemie sociální. Z čeho? To je právě tou záhadou. Mohou to být různé frustrace. Z překotného vývoje, kterému jako lidé přestáváme stačit, z až chorobné snahy uspět a vyniknout. Možná prostě z přílišného blahobytu. Nebo z ambice každé generace přijít s něčím novým a převratným. V technických vědách musí nové teorie projít neúprosným důkazem experimentu a bludy nemívají dlouhý život, ale v těch humanitních a společenských je možno popustit uzdu fantazie a důsledky se projeví až za dlouhou dobu. Možná, že i to stojí za generací všehoschopných liberálů na západních univerzitách, genderovým blázněním, teatrálními „coming-outy“, opožděnou vinou za otroctví a kolonialismus. Prostě za neutěšeným stavem západní společnosti.

Možná jsme zůstali sami se zbytky zdravého rozumu díky tomu, že do blahobytu teprve vstupujeme a jsme skeptičtí díky poznamenání dvěma prožitými totalitami. Západ přestává být vzorem a východ zůstává imperiální despocií či reliktem komunismu. T. G. Masaryk by možná řekl – *zbyli jsme si sami, tak se tak k sobě chovejme a před nikým neohýbejme hřbet*. Máme totiž své problémy, kterými nás poznamenaly dvě totality i fakt, že je nás málo. Malost ducha i množství vede k závisti, netolerantnosti a snaze zalíbit se mocným a vyzrát na ně. Několik generací intelektuálních elit bylo likvidováno a deformováno totalitami a pak náhle nabytou svobodou.

Musíme začít tak nějak od země. Ne každý může být bohatým Babišem nebo dřičem Jágreem. Je otázka, zda je to pro člověka vůbec to pravé ořechové a přinese to štěstí. Možná, že takový František Vomáčka, který si na sklonku života řekne: bylo to pěkné, prožil jsem plný, poctivý život, by jako vzor pro začátek stačil.

Od Rhodesie k Zimbabwe aneb Od desíti k pěti

Neviditelný pes 30. 11. 2017 *Luděk Frýbort*

Tak konečně vzal toho starého darebáka čert. Nebo ani ne tak čert, jako byl třia-
devadesátiletý diktátor Robert Mugabe vojenským pučem přinucen k odstoupení,
když předtím přivedl svou zemi Zimbabwe, kdysi bohatou a kvetoucí Rhodesii, na
žebráckou hůl. Sledujme tedy postup zezebráctění od roku 1980, kdy nastoupil do
funkce ministerského předsedy a posléze presidenta, až ke dnům přítomným, jelikož
je to poučné. Vzpomínám si totiž na výlevy horoucího nadšení provázející vyhlášení
samostatnosti, na nadějeplné řeči o africké demokracii, ježto bude nyní celému
černému kontinentu příkladem, když bylo setřeseno koloniální jho... a ono houbičky.
Ale nejdřív trochu dějepisů.

V jižní Africe působící podnikatel v bavlně a diamantech Cecil Rhodes získal roku
1893 po něm pojmenovanou zemi pro britskou korunu. O devětadvacet let později,
roku 1922, jí vláda Jeho britského veličenstva, ocenivši její úrodnost a vlídné
podnebí, doporučila k osídlení z mateřské země. Doporučení nezůstalo bez ohlasu;
netrvalo dlouho a Rhodesie čítala na čtvrt milionu bílých osadníků. Žádných kolo-
nialistických vykořisťovatelů, kdyby někomu ze starého zvyku připadlo na mysl něco
takového, nýbrž pracovitých sedláků. Jejich přičiněním se Rhodesie stala obilnicí
Afriky, schopná nejen pokrýt zemědělskými produkty vlastní spotřebu, nýbrž je navíc
ve velkém rozsahu exportovat. Co se původního, černého obyvatelstva týkalo, ani
jemu se nevedlo zle. Rozhodně lépe než pod vládou domorodých králů a čarodějů, za

neustálých krvavých válek mezi jednotlivými kmeny zpestřovaných vpády arabských otrokářů. I zdálo být se všechno dobré.

Až se počátkem šedesátých let minulého století začaly evropské mocnosti svých kolonií o překot zbavovat. Snad z jakéhosi pocitu zahanbení, jímž se odělo slovo *kolonialismus*, a ještě spíš že to bylo podnikání nevýnosné a také notně zbytečné; nenutno hned vlastnit země kdesi v čertech ďáblech, je-li zapotřebí jejich rud či tropického ovoce, když se dají za běžnou tržní cenu ale s méně vztekáním koupit, právě tak jako Republika česká nemusí ovládnout Maďarsko, aby se zazásobila paprikami a melouny. K tomu byly až doposud poklidné kolonie najednou samé osvobozenécké hnutí a samé Fronty toho či onoho, bouřily se proti koloniální správě a řezaly se i mezi sebou, až toho měly evropské mocnosti plné zuby. Jedna po druhé – jako poslední Portugalsko – propouštěly své zámořské državy do samostatnosti: postarejte se o sebe, holoubkové načepejřeni, jak umíte. Dlužno s politováním konstatovat, že až na výjimky (bývalá britská korunní kolonie Singapur se stala vzorem prosperity a spořádanosti) vesměs nevalně.

Sestupu od deseti k pěti a ještě níž, až k samému dnu, se nevyhnula ani Rhodesie, nově přejmenovaná na Zimbabwe. Vzhledem k značnému počtu bílých osadníků v poměru k jiným zemím téhož osudu probíhal postup dekolonizace vcelku spořádaně, po etapách. Nejdřív, 11. listopadu 1965, vyhlásil vůdce bělošské menšiny Ian Smith samostatnost, dosud formálně v rámci britské monarchie. Avšak britská monarchie o staronový přívěšek nestála, k tomu v zemi začaly řídit marxistické bojůvky – netřeba upřesňovat, že materiálně podporované a ideologicky podněcované Sovětským svazem –, až r. 1978 získala černá většina obyvatelstva rovná politická práva. Guvernér Jejího britského Veličenstva se vrátil do Londýna a byly vypsány rovné, tajné a svobodné volby, jak to má být. Tím okamžením bylo všechno v háji nejzelenějším. Černá většina, nadšeně podněcovaná západními krasoduchy, na sebe rovně a svobodně zvolila promoskevského marxistu Mugabeho, a začalo se to bilit.

Z ukázkové africké demokracie se vyklubala jednopartajní socialistická diktatura, z miláčka západní levice Mugabeho autokrat opírající svou moc, jak ani jinak nelze, o tajnou policii, rovněž dle sovětského vzoru. Dlouho oznamovaná pozemková reforma se r. 2000 uskutečnila, jak se dalo očekávat, násilně a chaoticky. Stála bílé farmáře kolem jedenácti milionů hektarů půdy, údajně rozdělených mezi 300.000 černých malozemědělců, z podstatné části však rozebraných mezi sebou funkcionáři Mugabeho státostrany ZANU jakožto odškodnění za utrpěná příkoří. V důsledku takto rabiátsky prováděné reformy se někdejší obilnice Afriky proměnila v hladem a podvýživou sužovanou zemi, trvale závislou na potravinové pomoci ze zámoří. Vedlejším účinkem byla vysoká nezaměstnanost, provázená rychle postupující inflací až k naprostému zhroucení měny a náhradě peněžního hospodářství výměnným obchodem zboží za zboží – bylo-li jaké. Pokles zásobování na nejzákladnější minimum pochopitelně vzbudil v obyvatelstvu – především černém, bílé vzalo nohy na ramena – odbojně nálady, jež však Mugabeho tajná policie promptně utlumila všemi prostředky od zastrašování až po vraždy. Braní nohou – nejen bílých – na ramena dosáhlo povážlivých rozměrů: počítá se, že mezi lety 1991 až 2009 (čerstvější čísla nemám po ruce) žilo čtyři až pět milionů Zimbabwanů v exilu, černí vesměs v rasistické Jihoafrické republice (!), bílí jak kam koho vítr osudu zanesl, některého zpátky do Anglie, jiné kam Bůh dal. Setkával jsem se s nimi především v Austrálii a jinde v tichomořském prostoru.

Ožebračení, týraní, zabíjení... takový tedy byl účet tolik slavené dekolonizace, všeho toho osvobozování, snah o naplnění ideálu všelidské rovnosti. Nelze se divit lidem šedesátých let, že jej – i když také jak kteří – měli plné hlavy návdavkem k mnoha dalším ideálům. My, lidé tohoto dosti již pokročilého jedenadvacátého století, bychom už mohli mít s ideály své zkušenosti a rozum nezatížený iluzemi. Vědět, že co se osvědčuje v našem západním světě, může se jinde stát nástrojem sebezničení. Že demokracie, jak je ne vždy bez úrazů a slepých uliček praktikována u nás, přesazena do jiného prostředí bezvýjimečně zplání, stává se svou vlastní karikaturou. Že lidská práva, nevyvážená týmž objemem lidských povinností, se často míjejí účelem i v podmínkách evropského právního řádu a tradic; tím spíše ve společnostech poznamenaných staletými zvůle a nepřátelstvím každého s každým, jak tak vesměs vypadala historie předkoloniální Afriky.

Nuže, dokonáno jest. Starého darebáka Mugabeho nahradil (dal vsadit do domácího vězení) jeho někdejší přívrženec, později zavilý nepřítel Emmerson Mnangagwa, i vyčkejme času, jak se budou věci v Zimbabwe i v celé černé Africe vyvíjet dál. Velkou nadějí bych se neopájel. Poměr bílého muže k černému, jak jsem jej znával z Jihoafrické republiky, byl chápán jako vztah staršího bratra k mladšímu, jemuž je třeba pomáhat, pro jistotu ho ale nepustit úplně ke všemu, až se mladší bratr, shledav pomoc staršího nepotřebnou, ba ponižující, rozhodl obejít se bez něho. Počíná si v tom jako... snad ani hrom v polici nemůže natropit takový binec, jakým se vyznamenávají všelijací osvoboditelé a popletených západních intelektuálů miláčkové. Důkazem toho jsou uprchlické proudy směřující z kdysi spořádaných kolonií, nyní rozvrácených republik, do zemí jejich někdejších utlačovatelů – zná-li kdo podařenější paradox, nechť mě o něm zpraví. Pouze uprchlíci ze Zimbabwe, dříve Rhodesie na buben přivedené, k evropským břehům dosud nedorazili, jelikož to mají daleko. Ještě však není všem dnům konec.

Ovšemže vím, jak strašlivě jsem se těmito odstavci zarouhal současným imperativům a jak to od duší spravedlivých schytám. Jinak a přesněji od těch, kdož vždy dobře vědí, jak by svět a život na něm měl správně vypadat, aniž se namáhali rozhlédnout, jaký bez všeho malování a pentliček přivěšování opravdu je.

There is going to be a Prague Play Reunion from 1998 on 18th February 2018 at 3 pm.

Including 40min DVD Documentary of the Play (rehearsals & behind the scenes), a small 'Prague' exhibition with posters, program, costumes and crowns of Charles IV and Bambino di Praga.

Also a book about Czech theatre in Sydney, which mentions the show, and possibly the script. Entry: by donation.

Refreshments for sale: sausages, cakes, beer etc.

There are traffic adjustments due to the building of the North Shore Hospital. Traffic coming from the North (i.e. Wakehurst Parkway) has to turn left at Fitzpatrick Ave East; traffic coming from the South (i.e. via Roseville Bridge) must turn right at Allambie Rd and Rodborough Rd back into Warringah Rd and then left at Fitzpatrick Ave East.

Zemřel rabín a šel rovnou do pekla. U pekelné brány jej vítá sám Lucifer a povídá: „Než se zde natrvalo usadíte, rabíne, dovoluji vám nabídnout malou orientační exkurzi.“ Vejdou do velkého sálu plného lidí, kde hraje veselá hudba a všichni radostně tančí a zpívají. „Tak toto je náš sál radosti,“ praví Lucifer. Vejdou do dalšího sálu, kde jsou ohromné stoly plné nejlepšího jídla a všichni přítomní jídlo zálibně konzumují. „Tohle je náš sál hojnosti,“ praví Lucifer. Přejíždějí do dalšího sálu, kde je příjemné šeré světlo a mnoho krásných nahých žen, se kterými si přítomní pánové užívají. „A toto je náš sál rozkoše,“ praví Lucifer. Poté vejdou do tmavé ponuré místnosti plné kouře a kotlů s vařící vodou, ve které se bolestně zmítají mučení nebožáci. „A co je tohle?“ vykřikne zděšeně rabín. „Toho si nevěšmejte,“ povídá Lucifer. „To si vymysleli křesťané, a vydupal si to!“

Žebrák Ledvinka byl velmi pobožný. A tak když se jednou vroucně modlil, zjevil se mu archanděl Gabriel. „Milý Gabrieli,“ povídal Ledvinka, „co je Bohu sto tisíc let?“ „Sto tisíc let je Bohu jedna minuta.“ „A co je Bohu sto tisíc korun?“ „Sto tisíc korun je Bohu jeden haléř.“ „Ctěný pane archanděli, přimluv se u Boha, ať mi daruje jeden haléř.“ „Počkej minutu...“

Pan Majer zemřel a šel rovnou k nebeské bráně. „Zpátky!“ řekli mu tam, „máme tady o vás zápisy, že jste hrál karty a fixoval.“ Pan Majer začal smlouvat s Pánem Bohem, aby ho tam přece jen pustil, ale odpověď byla stále stejná. „Není to možné, nechci mít v nebi falešné hráče.“ „Když je to tak, ať to tedy rozhodne náhoda ve správné hře. Zahrajeme si partičku, a když vyhraju, zůstanu v nebi, když prohraju, půjdu do pekla.“ Pán Bůh se usmál a svolil. Archanděl Gabriel přinesl karty a Bůh Otec začal rozdávat. Vtom ho pan Majer zastaví a povídá: „Ale to bych si vyprosil: žádné zázraky!“

Santa Klaus prosvíští komínem a se svými saněmi přistane v dětském pokojíku. Pak uslyší jakési vzlykání vedle v pokoji, tak zahuláká: „Hej, děti! Santa Klaus vám přivezl dárky, tak žádný pláč!“ Vedle v pokoji přestane vzdychání a ozve se: „Tak mu vyříd, ať to složí ve sklepě, že děti budou až napřesrok.“

Setkají se dva před nebeskou branou. „Poslouchej, a proč si vlastně zemřel?“ „Já? Já jsem zmrzl. A ty?“ „Já z radosti.“ „???“ „Viš, přijel jsem ze služební cesty a žena ležela v posteli. Podíval jsem se pod postel – nikdo. Podíval jsem se do skříně – nikdo. Prohledal jsem celý byt a nikoho jsem tam nenašel. A tak z radosti, že mám takovou věrnou a poctivou ženu, jsem zemřel.“ „Vidíš, ty hlupáku,“ řekl mu druhý, „kdyby ses byl podíval do ledničky, mohli jsme žít oba!“

Jde Dežo po Kalvárii a říká Ježíšovi: „Pane Ježíši, proč mi všichni říkají, že jsem debil?“ „No, když mě sundáš dolů z kříže, tak ti povím, proč jsi debil.“ Dežo vytáhne jeden hřeb, pak druhý, načež Pán Ježíš zalomí rukama ve vzduchu a říká: „Nejdřív nohy, ty debile!“

Mojžíš sestoupí z hory se zákoníkem v ruce. Shromáždí svůj lid a praví: „Mám pro vás dvě zprávy, dobrou a špatnou. Ta dobrá – z dvačtyřiceti přikázání jsem to usmlouval na deset. A ta špatná – nesemilníš tam zůstalo!“

Blíží se potopa a Noe smlouvá s Bohem; ovšem ten zvedne varovně prst a kárá ho: „Nic takového, Noe! Nezkoušej to na mně! Manželku s sebou!“

Bylo po pěkném náledí. Před nebeskou branou dorazil silně poškozený pán. Kouká, že na bránu už klepe jiná lidská demolice. Pozorně si ho prohlédne a pak řekne: „Heleďte, tak to jste mne dneska předjel už podruhé.“

Hádankový koutek

Pan **Richard Toman** mi tentokrát poslal řešení, která daleko přesáhla, co správné odpovědi vyžadovaly! V první hádance jeho řešení zahrnuje i první řadu čísel, ale je pochopitelně přijatelné. Nemám zde místo, abych to vysvětlila, ale pokud mě někdo požádá, ráda mu to vysvětlení zašlu e-mailem. A pro třetí hádanku mi poslal nejen správné řešení, ale i dvě možná scénária pro původní počet vojáků a jejich uspořádání do obdélníků. Pan **Olda Fiala** vyřešil jen druhou hádanku. Omlouvám se: dvě hádanky, první a třetí, byly daleko těžší než bych ve Věstníku měla uveřejňovat; nicméně, někdy chci poskytnout svým nejlepším řešitelům skutečně těžkou výzvu...

1. Occurrences

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9

King Dagobert is absent-minded and has forgotten the code for the safe in which he keeps the crown jewels. He goes to find Saint Eloi, his treasurer, since he remembers he entrusted him with a memory aid for the code in case it was needed. Saint Eloi gives him

a parchment and tells him:

To obtain the code for the safe, you need to fill in the blanks in the bottom row in such a way that the new 10 digit number will correctly describe how many times any given digit occurs in this number you are creating.

What code does King Dagobert have to use to open his safe and recover his crown?

Solution: The code for the safe appears in the second row of the table printed below:

This brain teaser has to be resolved through trial and error; the quickest method being to examine the case of 9 first, then 8 and so on and progressively change the number of occurrences for any digit that gets used. It may look impossible to start with, but as you keep trying you will begin to see a pattern.

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
6	2	1	0	0	0	1	0	0	0

2. Crossing the bridge

The guardian of the bridge is a tarrying demon who passes by every 17 minutes. Four people absolutely must cross this bridge. Each of them walks at a given maximum speed. Let's call **A** the person who can cross the bridge in **1 minute**, **B** the one who crosses it in **2 minutes**, **C** the one who crosses it in **5 minutes** and **D** the one who crosses it in **10 minutes**. These four people only have one torch and it is impossible to cross the bridge without a torch. The bridge can only support the weight of two people.

In what order must these four people cross the bridge?

Solution: First of all, **A** and **B** cross: the two fast ones; this takes **2 minutes**. Then **A** takes the torch back and **3 minutes** have now passed. **C** and **D** cross the bridge together: the slower ones. The timer now shows **13 minutes**. **B** takes the torch back and we are at **15 minutes**. Finally, **A** and **B** cross the bridge, and **17 minutes** have passed since the beginning. **Quick, the demon is coming back!**

Dnešní hádanka:

A zde je mé obvyklé dilema: nechci zabrat více než jednu stránku, ale rovněž nechci napsat žádné řešení, aniž by čtenář měl přístup k zadání hádanky. Tak mohu dnes nabídnout jen jednu hádanku. Je opět z knihy **Fabrice Mazza "Enigma"**. Řešení třetí hádanky musím rovněž odložit do příštího čísla. Jestli někdo má lepší nápad, jak vyřešit mé dilema, napište mi! Protože vím, že jen málo čtenářů se odhodlá mé hádanky řešit, jedna stránka postačí.

1. Five lines

Arrange ten coins of the same size into five lines, each made up of four coins.

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Mob: 0448 893 788

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

SOBOTNÍ VOLEJBAL - SATURDAY VOLLEYBALL

ÚNOR – FEBRUARY 10 & 24

BŘEZEN – MARCH 10 & 24

DUBEN – APRIL 7 & 21; KVĚTEN – MAY 5 & 19

ČERVEN – JUNE 2 & 16 & 30

VOLEJTE MARTU - RING MARTA 9130 6781

#####

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH OD ÚNORA DO LISTOPADU
VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN. VOLEJTE
DANIELU FRIMLOVOU MOB 0412 485 753

#####

Královna Dagmar, česká princezna

V letech 2012 až 2015 putovala po Dánsku a po České republice výstava „**Královna Dagmar, česká princezna**“. Na základě rozhovoru majitele výstavy **Dr. Zdeňka Lyčky** (bývalého velvyslance ČR v Dánsku a poté ředitele Českých Center) pro Rádio Praha <http://www.radio.cz/cz/rubrika/historie/kralovna-dagmar-oziva-v-legendach> se redakci ozvali krajané z Austrálie, že by chtěli výstavu „Královna Dagmar, česká princezna“ po skončení jejího putování po Česku. Výstava je již nějaký čas na českém velvyslanectví v Canbeře, avšak dosud se nepodařilo zjistit, kteří krajané v Austrálii o výstavu „Královna Dagmar, česká princezna“ projevíli zájem. Prosíme tedy zájemce o tuto výstavu, aby se ozvali na adresu canberra@embassy.mzv.cz, nebo zavolali na telefonní číslo českého velvyslanectví v Canbeře 02 6290 1386.